

seff. 14. de casu referat. Ratio iudicii illud exposcit, ut sententia in subditos dumtaxat feratur; ideoque nullius momenti sit absolutio, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam, aut subdelegatam non habet jurisdictionem, & declarat S. Thom. dicit quodlibet 12. art. 30. & in 4. dist. 9. & fuffius Turrecrem. in cap. Ita Dominus, n. 9. vers. Secundo sic, dist. 19.

46 Quocirca ex praedictis patet ex eo, quod jurisdictione Praelati habentis potestatem ordinandi, restricta sit ad certum genus personarum, non recte inferri ut restricta sit ipsa ordinandi potestas; id. que procedere, sive potestas huiusmodi proveniat a iure divino, sive ex concessione Ecclesiae; & sive concessio sit clausa in corpore juris, sive non; ac demum sive potestas tradatur in continentem cum jurisdictione, sive ex intervallo. Unde etiam sequitur ut Praelatus inferior secularis habens facultatem post Concilium conferendi primam tonsuram, & minores ordines, quamvis ejus jurisdictione restricta sit ad certas personas in privilegio expressas, quia tamen prorsus potestate ordinandi non caret, utique characterem impulerit, etiam ordinando alios quam in privilegio designatos.

Et certe si Abbas non benedictus habens simile privilegium ante Concilium ordinando Clericos seculares imprimat characterem iuxta decisionem sacre Congregationis, idque non alia ratione, nisi quia potestate ordinandi non caret, cum ejus privilegium non fuerit funditus sublatum a Concilio, sed tantum restrictum ad subditos regulares in d. cap. 10. seff. 23. non apparet cur non idem sit dicendum in Praelato seculari habente idem privilegium post Concilium: nam & hic non caret omnino ordinandi potestate, cum privilegium postea non fuerit a Concilio revocatum, quamvis in litteris sit restrictum ad certas personas dumtaxat.

Ratio praedictorum est, quia jus illud potestatis in ordinando individuum est, ut colligitur ex D. Thoma in 2. 2. quae. 39. art. 3. nec potest pro parte conferri, & pro parte non: nam Spiritus sanctus, qui invisibiliter operatur in Sacramentis Ecclesiae, c. Ita sit verbum, & c. Ut evidenter, 1. quae. 1. Abb. in c. fin. num. 5. de Baptis. non dimensuratur, id est, non datur per partes, c. Nec quemquam, juncta glossa, in ver. Non dimensuratur.

47 Jurisdictio vero quamvis & ipsa in substantia sit indivisibilis, Bald. in cap. 1. §. Praterea ductus, num. 3. de prohib. feud. alien. per Frider. tamen, quia est in ordine ad subditos, divisionem patitur ratione administrationis exercitii, ut per Bald. ibidem, & Felin. in cap. Prudentiam, num. 3. & §. de offic. Deleg. Solius enim Pontificis, ac Caesaris jurisdictio non restringitur ad limites alicujus territorii. Bart. in l. 1. §. Cum urbem, in princ. ff. De off. Praef. Urb. Cravett. conf. 128. num. 2. & Socio. conf. 237. col. fin. lib. 2. Unde potestas usus a similibus potest, jurisdictione vero ad ubi instructam proximius accedit, cum dicatur esse in fructu. Christoph. Castill. conf. 1. n. 17. in fin. & seq. At usus pars legari non potest, nam frui quidem pro parte possumus, uti parte non possumus, ut ait Jurisconsultus in l. unic. pars, ff. De usu, & habit. legat. facit text. in l. Libertus, ff. De oper. libert. ibi: quia neque solvi, nec debent, nec peti pro parte opera potest, cum similibus

48 Jurisdictio vero quamvis & ipsa in substantia sit indivisibilis, Bald. in cap. 1. §. Praterea ductus, num. 3. de prohib. feud. alien. per Frider. tamen, quia est in ordine ad subditos, divisionem patitur ratione administrationis exercitii, ut per Bald. ibidem, & Felin. in cap. Prudentiam, num. 3. & §. de offic. Deleg. Solius enim Pontificis, ac Caesaris jurisdictio non restringitur ad limites alicujus territorii. Bart. in l. 1. §. Cum urbem, in princ. ff. De off. Praef. Urb. Cravett. conf. 128. num. 2. & Socio. conf. 237. col. fin. lib. 2. Unde potestas usus a similibus potest, jurisdictione vero ad ubi instructam proximius accedit, cum dicatur esse in fructu. Christoph. Castill. conf. 1. n. 17. in fin. & seq. At usus pars legari non potest, nam frui quidem pro parte possumus, uti parte non possumus, ut ait Jurisconsultus in l. unic. pars, ff. De usu, & habit. legat. facit text. in l. Libertus, ff. De oper. libert. ibi: quia neque solvi, nec debent, nec peti pro parte opera potest, cum similibus

49

50 quae de individuis obligationibus facti habentur in l. 4. §. Cato, & in l. Stipulationes, non dividuntur, ff. De verborum obligat. lex enim promotionis consistit in facto, c. fin. 15. quae. 1. Archid. in cap. Si evangelica, num. 6. & ibi etiam Praepos. num. 4. §. dist. in. Non obstat si dicatur: Ecclesia potest impertiri facultatem Sacerdoti, ut conferat limitate unum tantum ex minoribus ordinibus, puta Lecturatum, ut in c. Quoniam, 69. dist. Quo casu si Presbyter conferret Exorcistatum, vel Acolythatum, nihil ageret, & characterem non imprimeret, ut post Hug. & alios notat ibi Turrecrem. num. 3. & 15. Ergo Ecclesia potest limitare potestatem ordinis, & consequenter tribuere alicui Sacerdoti huiusmodi potestatem restrictam ad certas personas dumtaxat, ad eum scilicet ordinem, characterem non recipiant: nam respondetur negando consequentiam; quia potestates ordinum sunt per se distinctae, ut c. Perlectus, 25. dist. & docet S. Thomas in 4. dist. 24. quae. 1. art. 2. quae. 5. & Turrec. in c. Sollicitudo, num. 3. vers. Ad secundum, 52. dist. Unde dum Ecclesia tribuit alicui presbytero potestatem conferendi certum ordinem, utique potestatem ordinis non limitat, sed iam a Deo limitatam, & distinctam conferat. At secus esset, si characterem unius, & eiusdem ordinis ex ordinatione Ecclesiae imprimeretur uni, & non alteri; quia cum potestas exerceri possit in omnes, nisi sit repugnantia in subiecto, si Ecclesia impediret impressionem characteris, praesupposita potestate in conferendo, utique potestatem ordinis divideret, ac limitaret, quod non est possibile, ut ex dictis constat. Ad hoc Concilium Tridentinum seff. 21. de commun. subar. & spec. cap. 2. ibi, salva illorum substantia. Id quod exemplo etiam naturali evidenter apparet, nam si tradidero tibi sigillum ad hoc ut imprimas certam materiam dumtaxat, vel instrumentum ad eundem certam monetam, puta argenteam, & tu fines mandati transgressus aliam materiam, vel monetam signaveris: certe imaginem, seu characterem in ea relinques impressum, nisi furtim resistantia ex parte materiae. Ergo eodem modo qui accepit a Sede Apostolica potestatem ad imprimendum ordinis characterem aliquibus tantum personis, si egrediendo limites commissionis, ordinaverit personas in ea non designatas; utique imprimeret in anima characterem spirituales, nisi oblitet incapacitas ex parte ordinati, ut in muliere, praesens coactio, & non baptizato, de quibus apud D. Thomam in 4. dist. 24. & dist. 25. quae. 1. & 2. art. 1. Sylvest. in ver. Ordo, 4. num. 1. & in ver. Baptismus 6. num. 3. Character enim secundum Innocent. Hostien. Jo. Andr. & omnes in cap. fin. de Sacram. non iterum, est quaedam figura intellectualis, & indelebilis animae infixae, per quam se insignitur a non insignito in die Iudicii discernatur. Et patet ex distinctionibus Concilii Florentini in Decreto fidei Eugenii IV. §. Quoniam, ibi, quae characterem, id est spirituale quoddam signum a ceteris distinctivum imprimunt in anima indelebile, & Concilii Tridentini seff. 6. de Sacram. can. 9. ibi, Characterem in anima, hoc est signum quoddam spirituale, & indelebile. Unde nihil aliud importat nisi quendam signationem, ut inquit D. Thom. in 3. par. quae. 4. art. 1. & ut subdit

subdit in responso ead secundum, Character, vel signaculum dici potest per quamdam similitudinem omne quod configurat alicui, & art. 4. (Character, inquit) imprimitur animae rationali secundum imaginem; & art. 2. dicit (characterem proprie esse signaculum quoddam, quo aliquid insignitur, & ordinatur in aliquem finem, sicut characterem insignitur denarius ad ulum commutationem.) Quo exemplo in simili utitur Bald. conf. 38. Dom. Thomas, in fine lib. 1. dum ait: (forma non est aliud, quam impressio materiae, sicut figura Caesaris impressa ferro.) Et confert illa pala 88. dist. Efficentis, ibi, Sicut nummus habet charagma Caesaris, sic homo habet charagma Dei. Sed & gloss. in cap. 2. in ver. Insuperiam, de Apostat. quatenus quid sit facere injuriam Sacramento per iterationem; (insignitur, inquit, animae quaedam imago, sive pictura, vel character; unde si alia imago superponeretur, illa prima pictura obliuaretur, & ita videretur obfuscarum primum Sacramentum.) Ac demum in his terminis est text. in d. cap. Quod quidam, 1. quae. 1. ubi Augustinus ad ostendendum impressionem characteris non impediri ex eo quod Minister sit prohibitus conferre, eodem exemplo utitur dicens: (Siquis furtum non in monetis publicis aurum, vel argentum percutiendo signaverit, nonne illis punitis cognatum regale signum thesauris regalibus cogitur inferri? Et infra: An forte minus harent Sacramenta Christiano, quam corporalis haec nota;) Haec ibi. Quamobrem ut casus omnes in hac materia perstringamus, cum quaeritur an Praelatus inferior conferendo primam tonsuram, & minores ordines imprimat characterem, & conferat ordinis executionem, necne, duo casus principales sunt distinguendi. Primus est in Abbatibus Regularibus. Secundus est in inferioribus Praelatis secularibus.

53 Primo casu, aut Abbas est Presbyter solemniter benedictus, aut non. Si est, aut confert primam tonsuram, & minores ordines suis subditis Regularibus, & non solum imprimat characterem, sed etiam confert ordinis executionem: quia facultas, quam habet a iure communi, in d. cap. Quoniam, 69. dist. & cap. Cum contingat, de etat. & qualis, non est sublata, imo praeservata a Concilio Tridentino, quoad subditos regulares in d. cap. 10. seff. 23. Aut illos confert Regularibus sibi non subditis, seu Clericis secularibus; & imprimat quidem characterem ratione potestatis, quam accipit in impositione manuum, secundum gloss. Lap. Archid. & alios initio citatos; sed ordinis executionem non confert ob ademptum sibi a Concilio jurisdictionem quoad non subditos regulares, ut in declarationibus sac. Congregationis superius adductis. Aut Abbas Presbyter non est solemniter benedictus; & tunc aut habet privilegium ordinandi ante Concilium, aut non. Si habet aut ordinat Regulares sibi subditos iuxta limites privilegii; & rata est ordinatio etiam quoad executionem ordinum, cum privilegium hoc quoad subditos regulares tam de iure communi, ut in d. cap. Abates, ubi gloss. fin. de privileg. lib. 6. quam ex Concilio sit praeservatum in d. cap. 10. aut ordinat alios, quam regulares sibi subditos; & tunc si Abbas sit talis ut nullos omnino subditos regulares habeat,

irrita est ordinatio, quia privilegium ejus in totum fuit sublatum per Concilium. Sin autem aliquos habeat subditos regulares, tunc ordinando alios, imprimat characterem cum non careat funditus ordinandi potestate; sed sic ordinati remanent suspensi ab executione ordinum, cum privilegium quoad illos sublatum fuerit a Concilio, ut initio diximus conciliando decisiones sac. Congregationis ibi relatas. Quod si privilegium sit post Concilium, idem servandum erit quod de Praelatis secularibus inferius dicitur. Aut Abbas privilegium ordinandi non habet, & tunc aut Episcopus fuit ter requisitus, ut ei munus benedictionis impenderet; & eo casu character imprimitur, & confertur ordinis executio ad eum modum, quo dictum est supra de Abbate solemniter benedicto, secundum opinionem gloss. hic. Aut Episcopus non fuit requisitus, & tunc Abbas non benedictus, vel alias Praelatus regulatis, qui privilegio caret, ordinando nihil agit, cum careat requisitis essentialibus ad ordines conferendos, ut in d. cap. Quoniam, & d. cap. Abates, non obstant contraaria consuetudine etiam immemorabili, ut alias censuit sacra Congregatio in causa Generalis Sylvestrinorum.

54 Secundo casu principali, aut inferior Praelatus secularis habet privilegium conferendi primam tonsuram, vel minores ordines suis subditis secularibus ante Concilium, aut post. Si ante Concilium, cum privilegium fuerit funditus sublatum, ideoque non solum careat jurisdictione, sed etiam ordinandi potestate characterem nullo modo imprimi iuxta declarationem Sacrae Congregationis Concilii in causa Praepositi Pescien. Aut habet privilegium post Concilium; & tunc aut ordinat personas designatas in privilegio; & ordinati ab ipso recipiunt characterem, & executionem ordinum, quia Concilium non sustulit privilegia futura, nec est opus ut Concilio Tridentino in litteris privilegii fuerit specialiter derogatum, sed satis est, ut fuerit expressum concessum concessionem ejus, quod Concilium disponit, ut lapsus censuit sac. Congregatio. Aut ordinat personas in privilegio non comprehensas, ut in casu praesentis questionis; & valida est ordinatio ratione absoluta potestatis, sed ob defectum jurisdictionis ordinis executio non confertur, ut patet ex praedictis.

DE TEMPORIBVS ordinationum, & qualitate ordinandorum.

Cap. De ea.

S V M M A R I V M.

Ordines minores conferri possunt diebus festis. Sacri vero debent conferri in quatuor temporibus, vel in Sabbato sancto, vel Sabbato de Passione, & num. 2. & 17. Abbas Presbyter, & benedictus an possit minores ordi-

- ordines conferre in Dominicis & festis diebus.
- 3 Ordines minores extra tempora diebus serialibus conferri non possunt.
- 4 Tonsura clericalis quocumque die, & hora conferri potest.
- 5 Dies festi, in quibus minores ordines licet conferre, qui sunt.
- 6 Ordines minores extra tempora Episcopus una die conferre non potest pluribus, quam duobus.
- 7 Verbis edicti in re dubia tunc est de servare.
- 8 Ordines quatuor minores an possit Episcopus eadem die uni conferre, & n. segg.
- 9 Indefinita aequipollet univ. sal.
- 10 Consuetudo de licito facit illicitam.
- 11 Interstitia temporum etiam in minoribus ordinibus sunt servanda, nisi aliud Episcopo magis expedire videatur.
- 12 Vicarius generalis habens mandatum generale in forma potest absente Episcopo super interstitiis dispensare.
- 13 Ordines minores, & Subdiaconatum recipiens eadem die indignum se reddet executione ordinis sic suscepti.
- 14 Tonsura, & quatuor minores ordines eadem die ab Episcopo uni conferri non possunt.
- 15 Ordines plurium collatio simul est generaliter interdicta.
- 16 Tonsura in minoribus ordinibus continetur.
- 17 Ordines sacri conferri non possunt ab Episcopo, nisi in Sabbato quatuor temporum majoris hebdomadae, & de Passione, & n. 28. & 36.
- 18 Nec ita licet die Dominica immediate sequenti etiam continuato jejunio.
- 19 Ordines sacros semper, & ubique Papa potest conferre.
- 20 Tempus non est de substantia ordinis.
- 21 Consuetudo suscipiendi quatuor minores ordines die veneris, & Subdiaconatum die sabbathi sequentis an excuset non obstante Concilio Tridentino sess. 23. cap. 8. & n. segg. usque in finem.
- 22 Ordines conferri extra tempora a jure statuta, & non servati interstitiis longi differunt.
- 23 Ordines quatuor minores ex consuetudine licite possunt uni eadem die conferri, & n. 26. & 42. in 3. dubio.
- 24 Ordines minores an conferri possint die veneris precedente die sabbathi, in quo eidem ad minores ordines promotus ordo sacer est conferendus, & n. 27. usque ad n. 41.
- 25 Ordinato una die ad omnes minores an liceat die immediate sequenti Subdiaconatum suscipere, & n. 41. usque in finem.
- 27 Consuetudo conferendi ordines sacros extra tempora a jure statuta reprobat.
- 28 Ordinationes factorum Ordinum non qualibet die hebdomada quatuor temporum, sed sabbato tantum sunt celebranda.
- 29 Palea est sine legis autoritate.
- 30 Ordines minores conferri non debent ab Episcopo nisi in temporibus a jure statuta, vel in Dominicis, & alijs festis diebus.
- 31 Consuetudo celebrandi publicas ordinationes de veneris jejuniorum non valet, licet eam servantes a pena excusentur.
- 32 Cautela pro conferendis minoribus ordinibus extra tempora.
- 33 Concessione aliqua utens, ejus qualitates respuere non debet.

- 34 Consuetudo conferendi minores ordines in die veneris juniorum extra generales ordinationes, & in Capella privata, valida est, & n. segg.
- 35 Consuetudo conferendi minores ordines extra tempora non est contra, sed prae jus, & n. segg.
- 37 Debet verbum non semper est praecepti.
- 38 Ordines majores cur status a jure temporibus sunt conferendi.
- 39 Ordines minores ex consuetudine conferuntur etiam feria quarta quatuor temporum.
- 40 Ordines minores, an urgente necessitate possint conferri extra tempora in diebus serialibus ibidem.
- 41 Consuetudine introducta potest una die licite conferantur eidem quatuor minores ordines cum Subdiaconatu.
- 42 Ordines minores potest Episcopus ex consuetudine privatim aliquibus conferre in die veneris quatuor temporum si sit dies festus, & in sabbato ad Diaconatum eo promovere ob necessitatem vel utilitatem ecclesiae.

DE EO. Minores ordines conferri possunt diebus festis. Sacri vero conferri debent in quatuor temporibus, vel in Sabbato sancto, vel Sabbato de Passione. Hoc dicit, secundum omnes. Communis divisio. Consultatio, & bimestris responsio. Secunda ibi, taliter respondens.

Nota primo ibi, festis diebus. Episcopus posse minores ordines conferre in Dominicis, & alijs festis diebus, ut hic est casus: & cum textus loquatur de Episcopo, a contrario sensu innuit hanc facultatem inferioribus non competere: nam cum consultatio generalis fuerit, si idem de inferioribus voluisset, utique expressisset, sicut expressit de Episcopo, cap. Inter corporalia, §. Sed neque, vers. Presertim, supra de translat. Episc. & secundum hoc quatuor Abbas Praebiter, & benedictus minores ordines conferre possit suis subditis regularibus, cap. Quomam, §. 69. dist. cap. Cum contingat, infra de at. & qual. Concilium Tridentinum c. 10. sess. 23. tamen non potest illos conferre nisi in temporibus a jure statuta secundum Host. hic in princ. in ver. Episcopi.

Sed contrarium tenuit idem Host. in praedicta Decret. Cum contingat, num. c. vers. Sed quo tempore. Tum quia cum Abbas possit minores ordines conferre in suo monasterio, ex hoc nulli fit praesudicium; & ideo latius fieri debet interpretatio, cap. Extruam, de usufructu. Item quia potius de Dominicis, quam de quatuor temporibus hoc videtur sentiendum, ne Abbates videantur generales ordinationes habere, & sic episcopizare, simile in cap. Pervenit, de consecr. dist. 3. & cum hoc transeat hic Joan. Andr. n. 2. Bellem. num. 1. & Butr. in 4. no. ab. sed Cardinalis in d. c. Cum contingat, in 8. quest. dicit rationes Hostiensis in hac secunda opinione non multum valere & tenet primam, quia cum in hac Decretali, & in cap. 1. supra eod. hoc de Episcopis specialiter concedatur, de alijs intelligitur denegatum, l. Cum Prator. ff. de iustic. cap. Nonne de praesumpt. In diebus autem feriabilibus extra tempora certum est nec Episcopos

- 4 potest conferre, cum textus hoc permittat in diebus festis dimittat, & concordat pontificale Romanum in rubr. de Cler. facien. vers. Minores vero ordines.
- 4 Fallit hoc in prima clericali tonsura, quae licet sit ordo secundum communem Canonistarum sententiam in d. cap. Cum contingat, ut ibi plenè scripti: tamen quocumque die potest conferri, ut patet ex eodem Pontificali Romano in rubr. de ordin. conferen. ibi, (Clericus, seu prima tonsura quocumque die, & hora, & loco conferri potest, & notat Abb. post alios in cap. penult. num. 5. inf. eod. Armill. in ver. Ordo, num. 7. & de generali consuetudine observari attestatur hic Bellem. in 3. quest.
- 5 Superest nunc ut videamus qui sint dies festi, in quibus fas est Episcopo minores ordines conferre. Doctores dicunt festos, in quibus licet, & Virgines consecrare, de quibus in dict. cap. Devotis, 20. quest. 1. & per Host. in cap. 1. num. 2. in ver. Virgines, supra eod. & quamvis alij, & in specie Bellem. hic num. 2. hoc latius intelligant, scilicet de festivitatibus specificatis in cap. fin. infra, de ferijs, tamen cum haec interpretatio spectet tantummodo ad Romanum Pontificem, non ad magistrum, tutior est prima opinio, secundum Host. hic in princ. in ver. Dominicis. Joan. Andr. num. 7. Butr. numero 9. Tu vero dicas, ut infra notavi ex sententia S. Congregatio Concilij, num. 42. in primo dubio.
- 6 Secundo nota ibi, unum aut duos, extra tempora a jure statuta Episcoporum non posse minores ordines una die conferre pluribus, quam duobus, nam est glossa. i. hic tenuerit posse conferre etiam pluribus, dummodo generalem ordinationem non faciat, idemque tenuerit Alanus, Tancred. Goffred. & Innocent. in princ. tamen primam opinionem sequutus est Hostien. in princ. in ver. Unum, aut duos. Tum quia hoc questum fuit de aliquibus, & Papa respondit unum, aut duos, & sic non plures, arg. cap. De caetero, & cap. Ad audientiam, infra, de Cler. non residen. Tum quia in re dubia tutius est edicere verbis delevire, ut ibi. §. Si ne qui navem, vers. in re ignitur dubia, ff. de exerciti. act. & l. Non aliter, ff. de legat. 2. Tum denique quia nulla necessitas cogit ad aliter sentiendum, cum Dominici & Festi dies saepius in anno revolvantur, & cum opinione Hostien. transeunt hic Jo. Andr. numero 4. & Butr. num. 5. Prima opinio communior, secunda tutior, ut inquit Cardin. in prima quest. Placet opinio Bellem. hic in 4. quest. vide licet in hoc standum consuetudini, cum sit optima legum interpretis, cap. Cum dilectus supra de consuet. sed ea cessante, securus est adherere opinioni Hostien.
- 8 Tertio nota ibi, ad minores ordines. Episcopum posse eadem die conferre unum omnes minores ordines, nam cum textus dicat indeterminate, ad minores, de omnibus debet intelligi, cum indefinita aequipollet univ. sal., cap. Si Romanorum, in fin. 19. dist. cap. Quia circa, infra, de privil. & ita ex hac littera deducit gloss. 2. adiciens ita de facto observari, ut in cap. 2. infra de eo qui sunt ordin. suscep. ubi hoc videtur expressum; nisi repugnet consuetudo, quae scandalum generet, cap. Ordinationes, 75. dist. Consuetudo enim ea, quae licita sunt, reddit illicita

ta, cap. Cum olim, infra de Cler. conjugat. cap. Super eo de cognat. spirit. & cum glossa contentiunt Tancredus, Vincentius, Goffredus, Philippus Doctores antiqui, & Innocent. hic in ver. Ad minores item gloss. 1. in d. cap. 2. & hanc primam opinionem sequuntur moderni, ut hic testatur Butr. nu. 6. Secunda opinio prima opposita fuit Joann. in cap. Ordinationes, il primo, in gloss. in ver. Tempore, 75. dist. & in cap. Quicunque, in 3. gloss. 77. dist. qui existimavit ita demum licere Episcopum minores omnes uni simul conferre, si hoc habeat consuetudo; de jure autem secus. Cui valde suffragatur textus in d. cap. 2. in illis verbis, (juxta consuetudinem patris sibi quatuor minores contulisti,) & ita videtur hoc esse de consuetudine, & non de jure, prout illum textum ponderat Collectar. hic numero 1. vers. Tamen videtur, quam opinionem sequutus est etiam Goffred. sibi contrarius in d. cap. 2. & Bellem. in fin. ubi dicit se credere hanc opinionem Joann. esse veram, & eam tenere Martinum de Salva.
- 11 Episcopum Pampilonem. Tertia opinio inter praedictas media fuit Innocentij, in cap. Dilectus, circa fin. vers. Minores autem ordines, inf. eod. existimatis Episcopum non posse quatuor minores ordines sine intervallo temporis simul conferre, nisi dispensative, non autem de jure, licet dispensatio juris sit, arg. cap. Praxera, infra de at. & qual. & idem sentit originaliter, gloss. 3. d. cap. Quicunque, & Collectar. ubi supra, nam interstitia temporum etiam in minoribus ordinibus sunt servanda, cap. In singulis, 77. dist. gloss. 1. in cap. fin. infra, de eo qui sunt ordin. suscep.
- 12 Hac tertia opinio videtur hodie approbata à Tridentina Synodo in cap. 11. sess. 23. Ubi disponitur, ut minores ordines per temporum interstitia, nisi aliud Episcopo expedire magis videretur, conferantur. Quinimo haec facultas dispensandi super interstitiis ex sententia Sacrae Congregationis, competet etiam Vicario generali absente Episcopo, posito quod habeat mandatum generale in forma. Caveat tamen is, qui in tali casu omnes minores ordines simul recipit, ne simul etiam recipiat ordinem Subdiaconatus: nam alioquin indignum se redderet executione ordinis sic suscepti, ut legitur, & notatur in cap. 2. infra, de eo qui sunt ordin. suscep. secundum Hostien. hic numero 2. Rursus caveat ne cum quatuor minoribus ordinibus eadem die primam clericalem tonsuram recipiat; quia cum tonsura secundum opinionem Canonistarum sit ordo, cap. Cum contingat, cum ibi notat. infra, de at. & qual. non potest Episcopus eam cum quatuor minoribus uni simul conferre, & talis ordinatio, nec per jus, nec per consuetudinem approbatur, & collatio plurium ordinum simul est generaliter reprobat, cap. Litteras, & cap. Dilectus infra eod. Ita Host. hic num. 2. vers. Sed nunquid, quem sequuntur Joan. Andr. nu. 7. & Butr. nu. 6. vers. Hostien. dicit, adiciens duas alias consideraciones. Prima est, quia non est convenienter ut una die quis sit laicus, & acolythus. Altera est, quia in hoc cap. Nihil dicitur de Palmista, licet Collectar. hic num. 1. hanc ultimam rationem impugnet, quia ordo Palmistatus, seu Tonsura in minoribus ordinibus continetur. Sed tu adde quod in cap. 2. infra de eo qui sunt ordin.

ordin. suscep. non cavetur de minoribus ordinibus in genere, sed de quatuor minoribus, & sic excluditur prima tonsura. Et hanc opinionem sequitur etiam Episcopus Pamplonen. & Bellem. hic in 7. qu. vers. *statuensis vers. dicit.*

17 Ultimo nota ibi, sed ad Subdiaconatum, nulli Episcoporum licere sacros ordines conferre, nisi in quatuor temporibus, id est in sabbathis quatuor temporum, ut cap. *Quod a Patribus*, cap. *Ordinationes*, al. *secundo 75. distm.* secundum Hostien. hic numero 2. vers. *Nisi in quatuor temporibus*, & fultus dicam infra num. 28. aut in Sabbatho sancto, vel in Sabbatho de Passione, in quo scilicet cantatur *Simeon*, quod in Canone appellatur, Sabbathum Quadragesimalis hebdomadae Mediana, ut in d. cap. *Ordinationes*, & post Tancred. & Vincent. notant hic Host. nu. 3. Jo. Andr. *cod. num. 7. in fin.* Butr. nam 7. vers. *Quatuor*, & ita hic est casus secundum Jo. Andr. Bellem. Butr. Cardin. Anchar. & Joand. Ana. concordat. cap. *Ordinationes*, al. *secundo 75. distm.* & Concilium Tridentinum *sess. 23. cap. 8.*

18 Quod ad id verum est, ut nec liceat sacros ordines conferre die Dominica immediate sequenti, cap. *Litteras*, *infr. eod.* etiam continuato jejunio, ut in gloss. *ult. hic in fine*, & per Butr. nu. 8. 19 Excipitur Romanus Pontifex, ut hic, & in cap. 1. *supra eod.* ipse enim propter potestatis plenitudinem semper, & ubique potest sacros ordines conferre, quia tempus non est de substantia ordinis, & determinatio temporum est inducta a lege positiva, quae Papam non arctat, ut hic per Hostien. num. 3. in ver. *Romano Pontifice*, & Butr. nu. 3. notab. & est simile in cap. *Ad honorem supra*, de *usu pallii*, & in cap. *Quod sicut*, §. *Præterea*, de *elect.*

20 In quibusdam diebus viget consuetudo, secundum quam suspicentur quatuor minores ordines die Veneris, die Sabbathi sequenti ad Subdiaconatum promoveantur. Queritur an hæc consuetudo excolet non obstanti Tridentini Concilii decreto cap. 8. *sess. 23.* quo cavetur hæc faciendâ esse statutis a jure temporibus, præsupposita tamen necessitate, vel utilitate Ecclesiae, juxta cap. 11. *ejusdem sess. 23.*

21 Præmittendum est in decreto d. c. 8. non agi de eadem materia, de qua agitur in d. cap. 11. Nam in cap. 8. agitur de temporibus, in quibus secundum canones publicæ factorum ordinum ordinationes celebrari debent: in c. autem 11. agitur de interstitiis Episcoporum, quæ debent observari, & intercedere inter collationem præcedentis, & collationem sequentis ordinis, de quibus Gratianus in decreto duas conscripsit differentes distinctiones: nam de prima materia, quæ habetur cap. 8. scripsit dist. 75. de secundo respiciente cap. 11. compilavit dist. 77.

22 Hinc percipitur quid in proposta questione queratur, ex qua elici possunt hæc dubitationes, 23 Prima est an ex consuetudine liceat omnes minores ordines uno die conferre.

24 Secunda an id liceat die Veneris precedente die Sabbathi, in quo eidem ad minores ordines promotio ordo læceret conferendus.

25 Tertia an ei, qui omnes minores ordines uno die suscepit, liceat altero die immediate sequenti, & sic absque aliquo interstitio Subdiaconatum suscipere.

26 Prima questio, quæ respicit d. cap. 11. facilis est: nam proculdubio videtur licere, textus est in cap. 2. *de eo qui sicut*, *ordin. suscep.* gloss. tertia in cap. *Quicumque*, 77. *distm.* & patet ex dictis supra in tertio notat. Quæ consuetudo cum Concilio, illi non derogaverit, unique sublata non videtur, cap. 1. *de consecr. lib. 6.* ubi Doctores: & hanc sententiam probavit sac. Congregatio Concilii, ut patet infra num. 42. in tertio dubio.

27 Secunda questio, quæ respicit materiam dict. cap. 8. satis est ardua, & quidem pro parte negante adducitur textus in cap. *prox. supra eod.* ubi consuetudo conferendi ordines extra tempora tamquam canonibus inimica reprobatur, quo casu non licet ulterius similes consuetudines inducere, gloss. in d. cap. 1. *de consecr. lib. 6.* in ver. *Expresse ubi Gemin. numero 30.* & propterea cum hæc consuetudo sit prohibita, & Concilium mandet d. c. 8. hac in re antiquos canones observari sequitur ut tolerari nullo modo debeat.

28 Non oblati dicatur. Imò in casu proposito ordines prædicti conferri videntur temporibus à jure statutis, id est tempore Jejunij quatuor Temporum, vel Hebdomadae Mediana, vel Hebdomadae Majoris Quadragesimæ, ut habetur in cap. *in dicta dist. 75.*

29 Et ita cum minores ordines conferantur die Veneris immediate præcedente diem Sabbathi, in quo ordines sacri alii (ut arbitror supponi) licite conferri solent; quinque non potest esse nisi in prædictis hebdomadibus: hinc sequitur ut qui die Veneris conferunt minores ordines, dicatur contulisse temporibus ad hoc à jure statutis. Id inquam non oblat, quia quod vulgo dicitur ordinationes factorum ordinum tendendas esse in hebdomadibus supradictis, non ita intelligitur, ut quolibet die, in quo in ipsis hebdomadibus jejunatur, teneri possint, sed tantum die Sabbathi earundem hebdomadarum, cap. *Quod a Patribus*, & c. *seq. ead. dist. 75.* juncto cap. *Litteras*, *infr. eod.* & quod ordines non possint conferri nisi in Sabbathis dictarum hebdomadarum, & minores ordines eidem, vel alijs celebrioribus festivitatibus, tradunt Præpos. in d. cap. *Quod a patribus*, numero 4. & in cap. *Quoniam*, §. *Ceterorum*, ead. *distm.* 75. Abbas post Hostien. in cap. *Consultatione ante fin.* & cap. *Litteras*, num. 3. ubi etiam gloss. *infr. eod.* & idem Host. hic num. 2. vers. *Nisi in quatuor temporibus*, Sylvestr. in ver. *Ordo*, al. *secundo*, num. 6. & habetur in dict. §. *Ceterorum*, & alibi sæpe per doctores. Item non oblat text. in cap. *Quando*, ead. *dist. 75.* cujus verba sunt hæc: Quando, & ubi libitum fuerit, usque ad Subdiaconatum officium ordinentur Clerici. Quo textu videtur concedi Episcopis, ut in collatione minorum ordinum non teneantur servare aliquem locum, vel aliqua tempora. Nam ad hoc respondent ibidem Doctores illum textum esse palem sine autoritate, & debere intelligi juxta textum hic, ut etiam notat gloss. in cap. *Ordinationes*, al. *primo*, ead. *distm.* 75.

30 Hic autem habetur licere Episcopis ordines minores conferre non pro libito, sed quando minores conferri possunt, vel diebus Dominicis, vel alijs festis diebus, & propterea ut dicitur in d. cap. *fin. 75. distm.* non sufficit si observentur hebdomadae, sed & dies ipsarum heb-

hebdomadarum in id deputati observandi sunt, ita ut majores diebus Sabbathi dictarum hebdomadarum, minores vero vel eisdem, vel Dominicis, seu Festis conferri debeant.

31 Pro solutione distinguendum est, nam aut in dicto loco Episcopus die veneris habet publicam ordinationem, in eisque publicè confert quatuor minores ordines. Et hoc arbitror non potuisse consuetudine introduci, quamvis eam observantes à peena à sacris Canonibus inflicta sint excusandi, ex gloss. penult. in cap. *proximo*, *supra eod.* Et hoc est quod Episcopi consulunt Doctores hic, videlicet ut eum voluerint conferre minores ordines pluribus, quam duobus, caveant ne ita eos conferant, ut videantur generales ordinationes habere, ut hic notat gloss. 1. & alijs. quo retuli supra num. 6. & in specie Card. adverte hic in *prima questione*, cautum esse debere Episcopum, ut hos ordines conferat in Capella, & non in loco publico. Nec oblat quod in hac ordinatione utrumque publica Episcopus non conferat nisi minores ordines, qui ad formam hujus decretalis possunt conferri extra tempora statuta in d. cap. *fin. 75. dist.*

32 Quoniam ex quo hos ordines confert per modum habentis generales ordinationes, subjicit regulis, quæ præscriptæ sunt omnibus generalis factorum ordinum ordinationes habere volentibus; alioquin Episcopo non debet permitti ordinatio, argu. cap. *Dilecti*, de *privilegiis*, nam qui aliqua concessione vult uti, non debet repueri ejus qualitates, ex his, quæ plenè notat Anchar. *consil.* 208. *index de jure*, sub numero *17. vers.* Et primo pro fundamento. Cum igitur statutum fuerit, ne generales ordinationes, nisi statis diebus, & temporibus, habeantur cum derogatione consuetudinis contraria, ut ore ecclesiasticæ institutioni inimicæ, cap. *prox. supra eod.* hinc sequitur, ut talis consuetudo non sit toleranda; præsertim cum nulla ratio sufficiens offerri possit, ob quam rei tam serio statuta derogari oporteat: nam ut in simili notat Hostien. hic in *primo*, in ver. *Vnum aut duos*, cum Dominicis, ac Felli dies in quibus minores ordines conferri possunt; tam sæpe occurrant, nullo casu tanta utilitas, & necessitas Ecclesiarum subsesse potest, ut adversus Canones introducenda sit hujusmodi consuetudo.

33 Aut Episcopus dicto die veneris confert minores ordines non per modum tenentis generales ordinationes, sed privatim in sua Capella, vel etiam in secreta Sacristia, & supposita necessitate, vel utilitate Ecclesiarum, ut in proposta questione, & arbitror dictam consuetudinem legitime præscriptam excusare nedum à peena, sed etiam à culpa: nam etià nullo jure legatur permittum Episcopis, ut dicto die minores conferant ordines, sicut permittitur quoad primam tonsuram, quæ omnibus diebus conferri potest, ut dixi supra num. 4. tamen ne aliquo jure hoc eis expresse legitur prohibitum, imò nec reperitur aliquis canon, qui specificè statuerit tempora, in quibus minores ordines conferri debent. Nam d. cap. *fin.* & cap. *Ordinationes*, cum *seq. 75. dist.* loquuntur de ordinibus sacris. Sicut etiam cap. *prox. supra eodem*, cum alijs similibus loquuntur de sacris ordinibus, seu publicis ordinationibus. Textus autem

in præsentem non loquitur prohibendo, sed permittendo, videlicet, ut possint conferri etiam Dominicis, & festis diebus. Hinc Palud. in 4. *dist.* 25. *quest.* 2. *tit. 3.* in *concl.* 2. cum loquitur de minoribus ordinibus, cautè utitur verbis permissivis, videlicet Episcopus potest conferre minores ordines nedum diebus quibus conferuntur sacri, sed etiam Festis, & Dominicis. Aut cum in *concl.* 3. agit de majoribus, loquitur per verba prohibitiva, videlicet non liceat Episcopo eos conferre, nisi in Sabbathis quatuor temporum, Sabbatho medianæ Quadragesimæ, & Sabbatho sancto. Quo loquendi modo utitur etiam hæc Decretalis. Cum ergo nullus canon resistat, quominus ordines minores possint conferri alijs diebus; sequitur ut subsistente causa potuerit introduci consuetudo; ut etiam alio tempore, quam in jure expresse, licitè conferantur, ex not. per gloss. in cap. *ult. in ver. Consuetudo*, de *consecr. lib. 6.* maxime cum hoc neq; jure naturali, neque divino repugnet, cap. *fin. sup. de consecr. juncta* gloss. cap. 1. ubi Gemin. & Franc. *cod. tit. lib.*

34 Quod etiam confirmatur ex modo loquendi Doctorum de hac scribentium: nam Abb. post Hostien. in d. cap. *Consultatione*, ante *fin.* cum dixisset majores ordines non posse conferri, nisi in dictis Sabbathis, addidit, & hoc non obstante quacumque consuetudine. At vero postea agens de minoribus ordinibus, inquit, & illos debere eisdem diebus, vel Festis, seu Dominicis conferri: & sic utitur verbo *debere*, quod non semper est præcepti, gloss. in *Clem. Attendentes*, in ver. *Debeant*, de *statu Monach.* nec addit clausulam, quæ excludat consuetudinem. Eodem modo loquendi utitur Rebuff. in *Praxi benefic. super reg. Cancelli de Cler. malè promot.* gloss. 1. & alijs Doctores, qui propterea tacite admittere videntur contraria consuetudine id posse induci. Quibus accedit quod in minoribus ordinibus cessat ratio, ob quam à sacris Canonibus institutum fuit, ut die Sabbathi dictorum jejuniorum, & non alijs debus sacri conferantur ordines. Ea enim fuit ratio, ut significaretur eos, quoad sacros assumuntur ordines, à seculi laboribus ad requiem Domini transire, gloss. in d. cap. *Litteras*, in ver. *Pertinere*, *infr. eod.* ad quam, ut notant ibi Hostien. & Cardin. cum non transeat qui minoribus initiantur ordinibus, quippe qui possunt ad sæculum reverti, inde fit, ut quemadmodum ibi citati auctores animadvertunt, minores ordines conferantur etiam alijs diebus, quam Sabbathi, scilicet Dominicis, & festis.

35 Cum ergo hoc cap. & cap. 15. *supr. eod.* declarant minores ordines non esse adeo adstrictos diei Sabbathi, quin possint conferri Dominico, & alijs diebus Festis, eo quod in ipsis non militat ratio, quæ militat in sac. Ordinibus: nulla subest causa, cur consuetudo, quæ non minoris est autoritatis, quam lex ipsa, l. *Imo*, ff. *De legib.* non potuerit introducere, ut minores ordines etiam alijs diebus conferri possint, videlicet die veneris. Quemadmodum communis praxis, & consuetudo habet, ut minores ordines Episcopi conferantur etiam in feria quarta quatuor temporum, si credimus Henriquez hoc attestanti in *Summa lib. 10. cap. 12. §. 2.* Imò quod plus est, etiam cessante consuetudine, modò adit necessitas, hoc idem fieri possunt Hostien. qui cum in d. cap. 1. nu. 2. in ver. *Vir.*

in præsentem non loquitur prohibendo, sed permittendo, videlicet, ut possint conferri etiam Dominicis, & festis diebus. Hinc Palud. in 4. *dist.* 25. *quest.* 2. *tit. 3.* in *concl.* 2. cum loquitur de minoribus ordinibus, cautè utitur verbis permissivis, videlicet Episcopus potest conferre minores ordines nedum diebus quibus conferuntur sacri, sed etiam Festis, & Dominicis. Aut cum in *concl.* 3. agit de majoribus, loquitur per verba prohibitiva, videlicet non liceat Episcopo eos conferre, nisi in Sabbathis quatuor temporum, Sabbatho medianæ Quadragesimæ, & Sabbatho sancto. Quo loquendi modo utitur etiam hæc Decretalis. Cum ergo nullus canon resistat, quominus ordines minores possint conferri alijs diebus; sequitur ut subsistente causa potuerit introduci consuetudo; ut etiam alio tempore, quam in jure expresse, licitè conferantur, ex not. per gloss. in cap. *ult. in ver. Consuetudo*, de *consecr. lib. 6.* maxime cum hoc neq; jure naturali, neque divino repugnet, cap. *fin. sup. de consecr. juncta* gloss. cap. 1. ubi Gemin. & Franc. *cod. tit. lib.*

36 Quod etiam confirmatur ex modo loquendi Doctorum de hac scribentium: nam Abb. post Hostien. in d. cap. *Consultatione*, ante *fin.* cum dixisset majores ordines non posse conferri, nisi in dictis Sabbathis, addidit, & hoc non obstante quacumque consuetudine. At vero postea agens de minoribus ordinibus, inquit, & illos debere eisdem diebus, vel Festis, seu Dominicis conferri: & sic utitur verbo *debere*, quod non semper est præcepti, gloss. in *Clem. Attendentes*, in ver. *Debeant*, de *statu Monach.* nec addit clausulam, quæ excludat consuetudinem. Eodem modo loquendi utitur Rebuff. in *Praxi benefic. super reg. Cancelli de Cler. malè promot.* gloss. 1. & alijs Doctores, qui propterea tacite admittere videntur contraria consuetudine id posse induci. Quibus accedit quod in minoribus ordinibus cessat ratio, ob quam à sacris Canonibus institutum fuit, ut die Sabbathi dictorum jejuniorum, & non alijs debus sacri conferantur ordines. Ea enim fuit ratio, ut significaretur eos, quoad sacros assumuntur ordines, à seculi laboribus ad requiem Domini transire, gloss. in d. cap. *Litteras*, in ver. *Pertinere*, *infr. eod.* ad quam, ut notant ibi Hostien. & Cardin. cum non transeat qui minoribus initiantur ordinibus, quippe qui possunt ad sæculum reverti, inde fit, ut quemadmodum ibi citati auctores animadvertunt, minores ordines conferantur etiam alijs diebus, quam Sabbathi, scilicet Dominicis, & festis.

37 Cum ergo hoc cap. & cap. 15. *supr. eod.* declarant minores ordines non esse adeo adstrictos diei Sabbathi, quin possint conferri Dominico, & alijs diebus Festis, eo quod in ipsis non militat ratio, quæ militat in sac. Ordinibus: nulla subest causa, cur consuetudo, quæ non minoris est autoritatis, quam lex ipsa, l. *Imo*, ff. *De legib.* non potuerit introducere, ut minores ordines etiam alijs diebus conferri possint, videlicet die veneris. Quemadmodum communis praxis, & consuetudo habet, ut minores ordines Episcopi conferantur etiam in feria quarta quatuor temporum, si credimus Henriquez hoc attestanti in *Summa lib. 10. cap. 12. §. 2.* Imò quod plus est, etiam cessante consuetudine, modò adit necessitas, hoc idem fieri possunt Hostien. qui cum in d. cap. 1. nu. 2. in ver. *Vir.*

38 Hic autem habetur licere Episcopis ordines minores conferre non pro libito, sed quando minores conferri possunt, vel diebus Dominicis, vel alijs festis diebus, & propterea ut dicitur in d. cap. *fin. 75. distm.* non sufficit si observentur hebdomadae, sed & dies ipsarum heb-

39 Hic autem habetur licere Episcopis ordines minores conferre non pro libito, sed quando minores conferri possunt, vel diebus Dominicis, vel alijs festis diebus, & propterea ut dicitur in d. cap. *fin. 75. distm.* non sufficit si observentur hebdomadae, sed & dies ipsarum heb-

40 Hic autem habetur licere Episcopis ordines minores conferre non pro libito, sed quando minores conferri possunt, vel diebus Dominicis, vel alijs festis diebus, & propterea ut dicitur in d. cap. *fin. 75. distm.* non sufficit si observentur hebdomadae, sed & dies ipsarum heb-

41 Hic autem habetur licere Episcopis ordines minores conferre non pro libito, sed quando minores conferri possunt, vel diebus Dominicis, vel alijs festis diebus, & propterea ut dicitur in d. cap. *fin. 75. distm.* non sufficit si observentur hebdomadae, sed & dies ipsarum heb-

42 Hic autem habetur licere Episcopis ordines minores conferre non pro libito, sed quando minores conferri possunt, vel diebus Dominicis, vel alijs festis diebus, & propterea ut dicitur in d. cap. *fin. 75. distm.* non sufficit si observentur hebdomadae, sed & dies ipsarum heb-

43 Hic autem habetur licere Episcopis ordines minores conferre non pro libito, sed quando minores conferri possunt, vel diebus Dominicis, vel alijs festis diebus, & propterea ut dicitur in d. cap. *fin. 75. distm.* non sufficit si observentur hebdomadae, sed & dies ipsarum heb-

44 Hic autem habetur licere Episcopis ordines minores conferre non pro libito, sed quando minores conferri possunt, vel diebus Dominicis, vel alijs festis diebus, & propterea ut dicitur in d. cap. *fin. 75. distm.* non sufficit si observentur hebdomadae, sed & dies ipsarum heb-

45 Hic autem habetur licere Episcopis ordines minores conferre non pro libito, sed quando minores conferri possunt, vel diebus Dominicis, vel alijs festis diebus, & propterea ut dicitur in d. cap. *fin. 75. distm.* non sufficit si observentur hebdomadae, sed & dies ipsarum heb-

46 Hic autem habetur licere Episcopis ordines minores conferre non pro libito, sed quando minores conferri possunt, vel diebus Dominicis, vel alijs festis diebus, & propterea ut dicitur in d. cap. *fin. 75. distm.* non sufficit si observentur hebdomadae, sed & dies ipsarum heb-

47 Hic autem habetur licere Episcopis ordines minores conferre non pro libito, sed quando minores conferri possunt, vel diebus Dominicis, vel alijs festis diebus, & propterea ut dicitur in d. cap. *fin. 75. distm.* non sufficit si observentur hebdomadae, sed & dies ipsarum heb-

48 Hic autem habetur licere Episcopis ordines minores conferre non pro libito, sed quando minores conferri possunt, vel diebus Dominicis, vel alijs festis diebus, & propterea ut dicitur in d. cap. *fin. 75. distm.* non sufficit si observentur hebdomadae, sed & dies ipsarum heb-

49 Hic autem habetur licere Episcopis ordines minores conferre non pro libito, sed quando minores conferri possunt, vel diebus Dominicis, vel alijs festis diebus, & propterea ut dicitur in d. cap. *fin. 75. distm.* non sufficit si observentur hebdomadae, sed & dies ipsarum heb-

50 Hic autem habetur licere Episcopis ordines minores conferre non pro libito, sed quando minores conferri possunt, vel diebus Dominicis, vel alijs festis diebus, & propterea ut dicitur in d. cap. *fin. 75. distm.* non sufficit si observentur hebdomadae, sed & dies ipsarum heb-

51 Hic autem habetur licere Episcopis ordines minores conferre non pro libito, sed quando minores conferri possunt, vel diebus Dominicis, vel alijs festis diebus, & propterea ut dicitur in d. cap. *fin. 75. distm.* non sufficit si observentur hebdomadae, sed & dies ipsarum heb-

Virgines, supra eod. dixisset Virgines posse velari diebus Dominicis, ac per totam hebdomadam Pasche. & si necessitas urgeat, etiam alijs diebus. cap. Devotis, 20. q. 1. postea in hoc cap. in primis. in ver. Dominicus, addit minores ordines posse conferri illis diebus, quibus & virgines velari: & Hostien. sequuntur Joan. Ardr. Butr. & alij, ut dixi supra num. 5. ex quo inferitur, ut etiam ex consuetudine minores ordines alijs diebus conferri possint.

40 Ceterum etsi hæc opinio videatur vera, & ex deductis pateat responsio ad contraria, quæ loquantur de sacris Ordinibus, vel publicis ordinationibus; magis tamen expediret ut hæc aboleretur consuetudo: nam cum minores ordines possint conferri diebus Festsis, & Dominicis, nimis festinat, qui diem crebèrè venientem non potest expectare; ecclesiæque ex hac inordinata ordinatione plus damni recipere potest, quam emolumenti, pluraque vitia ad Dei servitium pro virtutibus introduci, ut notat Gelaf. in Decretali prima ad Episcopos per Lucianam transmissa, ex qua lumitur c. fin. 77. dist.

41 Ad tertiam questionem, quæ demum respicit decretum Concilij d. cap. 11. sess. 23. respondetur affirmativè: nam consuetudine potest introduci ut uno die possint conferri omnes quatuor minores cum Subdiaconatu. Rebuff. l. gloss. 1. Cui consuetudini Concilium non derogavit Navarr. in Man. cap. 25. numero 71. Ideoque ex sententia S. Congregationis qui ex consuetudine illius regionis quatuor minores ordines, & Subdiaconatum susceperunt, non sunt suspensi. Ergo multo magis potuit introduci, ut duobus diebus, alijs tamen licite, conferantur, arg. cap. Litteras, infra eod. Et ita consuetudo ubique recepta concedit, ut feria sexta vespere præcedente Sabbatum, in quo de jure ordines sacri conferuntur, Episcopis fas sit ordines minores dare, quasi in hoc officio dies Sabbathi videatur incipere pridie vespere, ut attestatur Henric. in Summa lib. 10. cap. 12. §. 2. ubi etiam reddit rationem, ut scilicet minoribus jam collatis in die veneris, possint Episcopi in Sabbato majori cum solemnitate sacros ordines dare. Sed hæc non est bonaratio, cum minores potuerint dari in Dominica præcedenti. Unde hanc quoque consuetudinem tollere præterit ex ratione adducta in fine præcedentis questionis, ita tamen ut Episcopus possit cum aliquo dispensare ex causa urgente.

Vel certe ad hoc tertium dubium posset responderi, licere Episcopo in die veneris omnes minores ordines conferre, & in Sabbato sequenti Subdiaconatum, si dies veneris sit dies festus, & si necessitas, aut utilitas ecclesiæ iudicio Episcopod id exposcat, juxta decretum d. c. 11. sess. 23. non tamen quoad minores ordines in publicis ordinibus, sed privatim, & aliquibus tantum: & ita Sac. Congregatio respondit, ut in ultima ex infrascriptis resolutionibus.

Præsupposito quod minores ordines possunt conferri diebus Dominicis, aut alijs festivis; dubitatur in appellatione diei festi comprehendantur festus, in quo ab ecclesiâ sit officium, an verò debeat esse festum quoad à populo colatur.

42 Secundò: Idem est dubium quoad promovendos vigore dispensationum de promovendo

extra tempora diebus festis. Tertio ad ex consuetudine possit Episcopus uno, & eodem die ad minores ordines aliquos promovere.

Quartò an ubi consueverit ordinatus ad quatuor minores ordines die veneris, in die Sabbathi sequenti ad ordinem Subdiaconatus promoveri, id sit licitum propter consuetudinem.

Ad primum S. Congregatio Concilij censuit, comprehendi dies festos, qui à populo servantur: toto tit. de ser. de consec. dist. 3. cap. 1. c. 12. sess. 25. de regular.

Ad secundum idem respondit.

Ad tertium, præsupposita consuetudine posse,

Ad quartum licere Episcopo si dies veneris sit dies festus, & si necessitas aut utilitas ecclesiæ iudicio Episcopi id exposcat, juxta decretum Concilij cap. 11. sess. 23. non tamen in publicis ordinationibus, sed privatim, & aliquibus prædicetis minores ordines conferre.

DE TEMPORIS Ordinatione.

Cap. Ex tenore.

S Y M M A R I V M.

1 Criminosus occultus moneri potest ne promoveatur ad ordines, sed prohiberi non debet.

2 Criminosus occultus penitentia, vel illius parte peccata potest in suscepris ministrare, etiam si crimen sit degradatione dignum.

3 Satisfactio criminosi occulti an excepto procedere debeat celebrationem Missæ.

4 Crimen etiam enorme si sit occultum non impedit quominus acta penitentia possit quis sine peccato officio suo uti, & ad majores ordines ascendere.

5 Nec requiritur dispensatio Episcopi.

6 Fallit si crimen impedit officij executionem, etiam post peccatam penitentiam; quia tunc non licet sine peccato ascendere, aut ministrare.

7 Et quæ sine ejusmodi crimina.

8 Episcopus ob crimen occultum quantumvis enorme non potest de jure communitè interdicere subdito ascensum ad ordines.

9 Etiam si crimen sit tale, ut post peccatam penitentiam impediatur ordines executionem.

10 Et quid post Concilium Tridentinum num. 12.

11 Vindicte ratio cessat in occultis criminibus. Peccata latentia solum Deum habent ultorem, ibidem.

12 Intellectus hujus cap. & cap. Ad aures, infra eod. Clerico non arctato ratione tituli an possit ob occultum crimen prohiberi ascensum ad ordines, ibidem.

13 Episcopus ex Concilio Tridentino potest ob crimen occultum extrajudicialiter prohibere subdito ascensum ad sacros ordines, eumque suspendere à suscepris ordinibus gradibus, & dignitatibus.

14 Episcopus an possit ex causa occultæ extrajudicialiter

interdicere subdito ascensum ad ordines, ibidem.

De tempor. ordin. c. Ex tenore.

ter interdicere subdito ascensum ad ordines Diaconatus, & Presbyteratus. Et num. seq. usque in finem.

14 Pluralis oratio duorum saltem concursus requiritur.

15 Episcoporum præcipuum minus est subdito vitia redarguere.

16 Promotio præsumitur finalis, & regulat totam dispositionem, eamque extendit etiam ad casus non comprehensos.

17 Clerici, præsertim in sacris consistoriis minus capaces reperti possunt ab Episcopo suscipi ab executione ordinum.

18 Dictio, præsertim, quid importet.

19 Episcopus potest ob occultum crimen suspendere etiam promotum ad sacros ordines, ne ministrare etiam sub pena excommunicationis.

20 Promovendus facilius impeditur, quam desiciatur promotus.

21 Ministrat in suscepris, qui ab uno ordine sacro ad alium ascendit.

EX TENORE. Criminosus occultus moneri potest, ne promoveatur ad ordines, sed prohiberi non debet. hoc dicit. Communis divisio. Secunda, ibi, Verum.

Nota primò criminiosum occultum, penitentia, vel illius parte peccata, posse in suscepris ordinibus ministrare, etiam si crimen sit degradatione dignum, ut per Butr. num. 15. Cardin. in secundo notat. Et clarè probatur ex littera ibi, [Sua deus ut ordine suscepris utatur.] Et quod dictum est de penitentia peccata, intellige de consilio; non enim peccat celebrando etiam statim facta confessione; sed bonum est consilium, ut prius pro parte satisfaciatur, ut formaliter inquit Innocent. hic num. 1. vers. Et idem dicitur quod non peccat; cum quo alij transeunt. Sed an, qui tale crimen commisit, ascendere possit ad superiores ordines. Doctores non conveniunt. Quidam opinati sunt post mortale peccatum, quod depositionem inducit, etiam post peccatam penitentiam, nec licere ordines suscipere, nec in suscepris ministrare. Et in hoc rigore fuit Hugo; sed ejus opinio expressè reprobatur in cap. Nisi cum pridem, §. Propter conscientiam, supra de renum. secundum Hostien. hic num. 2. Et quoad ordines jam susceptos aperte etiam reprobatur hic in iisdem verbis: [Sua deus ut ordine suscepris utatur.] Et dicit gloss. hic in ver. Uratur, quam Innocent. Hostien. & omnes sequuntur, hanc fuisse rigidam opinionem; quia res penè contra naturam est, ut quis sit sine peccato, cap. Unum, §. Hinc autem, 25. dist. fin. Sed Alan. & Tancred. tenuerunt, crimen etiam enorme, si sit occultum, non impedire, quominus acta penitentia possit quis officio suo uti, & ad majores ordines ascendere. Et dicit Tancredus hos amfractus sublatos esse per decretalem ultimam infra eod. ubi est expressum, criminiosos occultos, præter reos homicidij, post penitentiam in suscepris ministrare, & ad superiores promoveri. Et haec opinio sequitur gloss. hic in eod. ver. Uratur, & Innocent. num. 1. vers. Si enorme, & occultum. Dicens, talem promovendi posse sine peccato per c. 2. infra de apost. & d. c. fin. inf. eod. nec necessa-

Secundò nota Episcopum, qui per confessionem criminoli, vel alijs extrajudicialiter novit crimen quantumvis enorme non posse illi absolute interdicere ne promoveatur ad ordines, si crimen sit occultum; hic enim delictum erat enorme secundum Innocent. in princ. & patet ex verbis textus ibi, [Adeo deliquit, ut si peccatum ejus esset publicum, degradaretur ab ordine, quem suscepris.] Hujusmodi enim poena non infligitur nisi Clericis enormiter delinquentibus in casibus in jure expressis, ut in cap. Ad falsarium, de crim. falsi. cap. ad abolendam de heret. c. Novimus, de verbor. signif. & plenè notatur in c. Cam non ab homine de iudic. & in cap. 2. de pen. lib. 6. Et delictum innotuit Episcopo per confessionem rei, ut notat hic gloss. in figuratio casus in fin. Et forte in foro penitentiali, ut innuit littera ibi, [Penitentiam ei condignam imponas.] Et tamen decidit textus talem posse quidem committeri, sed non prohiberi quominus promoveatur. Quinimò hoc habet locum, etiam si crimen sit tale, ut impediatur ordines executionem post peccatam penitentiam. Nam est ejusmodi crimine irretitus non possit sine peccato ministrare aut promoveri, ut dictum est supra, n. 6. tamen ab Episcopo prohiberi non potest, cum peccatum ejus occultum sit, ut in cap. Extra, & infra de finon. & arg. cap. Si tantum, §. q. 2. Et hoc tenet Innocent. hic num. 1. vers. Et hæc sunt vera, Hostien. Jo. Andr. & alij præ-

ter ali-

Prosp. Fagn. in 2. part. primi Decretal.

ter ali-

ter ali-

ter ali-

10 allegati. Ratio est, quia cum crimen secretum sit, probatione cessante, vindicta ratio conquiescit, cap. *Christiana*, 32. q. 5. Nam secretorum solus Deus iudex, & cognitor est, cap. *Erubescant*, 12. distim. & c. *Consulisti*, 3. q. 5. Latentia igitur peccata solum Deum habent ultorem, l. *Iustus audi*, c. de iur. iur. Et not. gloss. praelegata *hic in ver. Utatur, & in ver. Occultum*.

11 Oppono ex cap. prox. infra eod. ubi patet criminolum occultum prohiberi posse, ne promoveatur ad ordines, cuius contrarium hic deciditur, gloss. *fin.* & Hostien. *hic num. 13.* & Innocen. *in c. seq. in prim.* dat multas solutiones. Prima solutio est, quod hic textus procedat in Clerico, qui habet jus petendi ordines ratione tituli, quem habet, vel dignitatis, Unde sine causa prohiberi non potest, arg. c. *Præterea*, ille *secundo infra de sponsal.* Textus vero in d. cap. prox. habeat locum in Clerico non intitulo, qui jus petendi non habet. Et in hac solutione residet glossa, dum eam ponit tertio loco per illa verba, *Vel melius*. Et idem facit Hostien. *num. 13. vers. Vel melius*, adiciens hanc solutionem ab omnibus communiter commendari. Et fuit intellectus Raymundi ad hunc textum, quem sequitur Sylvest. *in ver. Ordo*, 3. quest. 9. & ex recentioribus Thom. Sanchez. *tract. de matrim. lib. 3. disp. 15. num. 8. vers. Quarto*. Concludentes propterea Episcopum posse absolute repellere Clericum ordinari volentem, nisi sit arctatus ratione beneficii, cui ordo sit annexus, sicut beneficio curato Sacerdotium, ut in cap. *Licet Canon*, de elect. *in eum concordatur*. Sed hic intellectus p' ane divinat, ut bene observat Cardin. hic in tertia oppositione. Quis enim revelavit Clericum, de quo hic agitur, fuisse beneficiatum, & arctatum ratione tituli, cum id nullibi colligatur ex verbis huius Decretalis? Unde hæc solutio à Doctoribus non tenetur. Et dicit Vincentius occultum peccatorem non posse per Prælatum repelli ab ordine, sive ordo petatur ad titulum, sive non: salvo eo, quod Episcopus non tenetur ordinare non habentem titulum. Et eum eo transeunt hic Joan. Andr. *num. 16. in ult. gloss. vers.* Et dicit Vincent. Bellamer. *num. 14. ad fin. & Card. num. 2.*

Secunda solutio est, quod in d. cap. prox. prohibeatur ascensus ad ordines propter scandalum Prælatorum, arg. c. *Nisi cum pridem*, §. *Pro gravi quoque scandalo*, supra de renunc. hic vero nullum imminet scandalum. Sed hic quoque intellectus ad hunc textum est divinativus, ut advertit Cardin. *ubi supra*: non enim apparet ex littera, quod scandalum non subesset, quin potius colligitur oppositum; quia cum hic Clericus ad eum enormiter deliquerit, ut si crimen ejus foret publicum, degradaretur ab ordine, ut dicitur in littera, utique non potuit ascendere ad ordines sine scandalo Prælati, qui illius crimen novit. Et hoc scandalum in genere, non autem in aliquo speciali casu considerat textus in d. cap. prox. dum dicit honestius, ac tutius esse inferiori ministerio deservire, quam cum Præpositorum scandalo gradium appetere dignitatem. Utrobique igitur in promotione criminosi occulti suberat scandalum Prælati, & consequenter oportet aliam solutionem afferre ad hæc iura corrigenda.

Tertia solutio est Innocentii, & Hostienis, quod ibi agatur de ordinatore, & Prælato suo, qui prohibere potest ascensum, etiam ob delictum occultum; hic vero de Prælato alieno, scilicet Penitentiario. Sed melius Archid. relatus à Sylvestr. ubi supra à intelligit hunc textum in Prælato proprio. Et probatur tum ponderando illa verba, (penitentiam ei condignam imponas,) junctâ superscriptione. Penitentia enim ne in foro quidem penitentiali potest injungi à Prælato alieno, cap. *Omnis utriusque*, infra de peniten. & remission. & c. 2. eod. tit. lib. 6. tum quia aliâ decisiō textus nostri esset de indubitabili; nulli enim dubium esse poterat, Prælatum alienum non posse prohibere non subdito, ne promoveatur ad ordines, c. 3. De parochiis, cap. *Cum nullus*, de tempor. ordinat. lib. 6. c. *Uranimatum*, de constitut. eod. lib.

Quartam solutionem ponit hic Hostien. quod scilicet hoc capitulum intelligatur in minoribus criminibus; contrarium vero in gravibus, arg. cap. *Quæsitum*, infra eod. Sed hic intellectus est manifeste falsus. Quia textus noster expressè loquitur de enormi crimine, & degradatione digno, ut dictum est supra. §.

Quintam ponit idem Hostienis, quod scilicet Prælatus non debeat prohibere ascensum, ut hic; si tamen omnino prohibeat, necesse habet subditos obedire, ut in contrario, quia secundum Augustinum semper in dubio est parendum, licet quandoque reum faciat iniquitas imperandi, cap. *Quid culpatur*, ad finem, 23. quest. 1. Sed huic quoque interpretationi videtur retragari littera huius textus ibi: (Suadeas, ut ordine suscepto contentus existens ad superiores non ascendat, verum tamen, quia peccatum occultum est, si promovetur voluerit, eum non debes aliqua ratione prohibere.) Nec Hostienis videtur huic solutioni acquiescere, cum immediate subdat, vel melius.

Sextam solutionem affert Hostien. *inc. proxim. n. 2. in ver. Honestius*, dicens illud cap. intelligi de cauta honestate, ut innuit littera, dum dicit, eum honestius, & tutius, non tamen forte iustus, ut Hostienis inquit. Hoc vero Capitulum esse intelligendum de rigore iustitiæ, additque Hostienis, hanc solutionem evidenter elici ex utroque. Sed illam reprobat Bellam. *in d. cap. prox. n. 6. vers. Verum Hostienis dicit*. Quia utrumque Capitulum fundatur in iure.

Ultima igitur solutio, quam gloss. Innocen. Hostienis & omnes recentent, primo loco est, quod in c. sequen. agatur de regulari, qui propriam voluntatem non habet, cap. *Nolo*, & c. *Non dicitur*, 12. quest. 1. hic vero de Clerico seculari, qui non est ita adstrictus obedientiæ. Et hæc ultima solutio secundum Joan. de Anan. *hic num. 4.* est vera, & conformis litteræ utriusque decretalis, & communiter tenetur à Doctoribus, teste Cardin. *num. 13. opposit.* ut dixi latius in d. c. prox. *num. 16. & seq.* eamque probavit S. Congregatio Concilii, ut mox dicitur.

12 Verum hodie hæc Decretalis hac in parte correctâ est ex iure novissimo Concilii Tridentini in c. 1. sess. 14. ubi ut Episcopi liberius exequi possint proprium suum munus, quod est vitia subditorum redarguere, ut est expressum ibi in præmio, statuitur ut ei, cui ascensus ad sa-

cros

cros ordines à suo Prælato ex quacumque causa, etiam ob occultum crimen quomodolibet extrajudicialiter fuerit interdictus, aut qui à suis ordinibus, seu gradibus, vel dignitatibus ecclesiasticis suspensus nulla contra ipsius Prælati voluntatem concessa licentia de se promoveri faciendo, aut ad priores ordines, gradus, & dignitates, sive honores restituitur suffragetur Unde ex sententia S. Congregationis Concilii eo decreto corrigitur dispositio textus nostri in ea parte, in qua determinat criminolum occultum esse tantummodo commendum, sed non prohibendum ascendere ad superiores ordines: & dispositio cap. prox. quod de regularibus loquitur, extenditur etiam ad Clericos seculares; ac præterea ampliat in eo, quia Episcopus non solum potest ob crimen occultum prohibere ascensum ad ordines, sicut poterat Prælati in vim d. c. prox. sed etiam eos suspendere ab ordinibus, gradibus, & dignitatibus jam susceptis, quod nec Episcopo, nec Prælatis Regularibus ante Concilium licebat, ut plenius dixi in d. c. prox. ubi etiam ostendi hodie quoad facultatem interdicendi, & suspendendi, Episcopos, & Prælatos regulares eodem jure censeri.

Si vero crimina sint publica, distinguitur hic per gloss. præallegatam; & signa eam, quia magistra, & communiter à Doctoribus recipitur.

13 QUÆRITUR, An decretum Concilii Tridentini in d. c. 1. sess. 14. qua parte tribuit Episcopo facultatem interdicendi subdito ex quacumque causa etiam occulta, ne ascendat ad sacros ordines, vendicet sibi locum in jam promotum ad ordinem Subdiaconatus, ita ut ascensus ad alios ordines possit illi extrajudicialiter interdici.

Videtur respondendum, habere locum etiam in sic promotum: nam Concilium in d. c. 1. tribuit Episcopo facultatem ob crimen occultum interdicendi ascensum ad sacros ordines. Sed cum Episcopus prohibet Subdiacono, ne fiat Diaconus, aut Presbyter, utique interdicit illi ascensum ad sacros Ordines. Ergo cum huiusmodi prohibitioni conveniant verba Concilii, consequenter & illius dispositio convenire debet, l. 4. §. Toties, & ibi Bartol. ff. De damn. infec. cum similib. Præterea Concilium loquitur per illa verba, ad sacros ordines, quæ cum sint pluralis numeri, non possunt verificari in solo ordine Subdiaconatus, l. fin. ff. Ad Trebell. l. Ubi numerus, ff. De testib. Bald. Abb. Præpos. & alii *inc. fin. de appellat.* Unde ex vi comprehensiva eorundem verborum potest Episcopus prohibere ascensum non tantum ad Subdiaconatum, sed etiam ad Diaconatum, ut sic pluralis illa oratio saltem in duobus verificetur. At prohibitio ascensus ad Diaconatum multò congruentius fieri potest Subdiacono, quam Clerico in minoribus; ineptum enim esset, ut prohiberetur Acolytho, ne fieret Diaconus, cum prius ordinari debeat Subdiaconus, cap. *Solicitude*, 52. distim. cap. *unico infra de Cleric. per sal. prim.* Igitur ex verbis Concilii potest Episcopus ascensum ad Diaconatum etiam Subdiacono interdici. Et cum verba sint facta clara, non admittunt interpretationem, necque voluntatis conjecturam, l. *Licet Imperator*, ff. de leg. 1. gloss. magna in cap. *Quid interrogasti*, in fine 27. distim. Abb. *consil. 97. num. 1. vers.* Et primo quia, lib. 2.

Sed nihilominus expressa quoque mens Concilii viget æquè in promotis, atque in promovendo, ut patet ex illis verbis: (Cum honestius, ac tutius sit subiectio debita Præpositi obedientiam impendendo in inferiori ministerio deservire, quam cum Præpositorum scandalo aliorum graduum appetere dignitatem,) quæ desumpta sunt ex cap. prox. infra eodem.

15 Quæ quidem mens quoad jam promotum apertius etiam colligitur ex verbis proemii, ubi postquam Patres docuerunt præcipuum curam Episcoporum esse subditorum vitia redarguere, illisque præcipue cavendum esse, ne Clerici, ac Sacerdotes præsertim ad animarum curam constituti criminosi sint; additur postea: ut autem Episcopi id liberius exequi queant, &c. eadem sacrosancta Synodus hos, qui sequuntur Canones statuendos, ac decernendos duxit. Et immediate subsequitur dictum cap. primum, quo tribuitur facultas Episcopo interdicendi subdito, ne ascendat ad sacros ordines. Igitur huiusmodi facultas maxime procedit in jam promotis, de quibus præcipue loquitur proemium, ad cuius executionem editum est decretum dict. cap. 1. Illa enim ratio cum sit expressa in proemio, præsumitur finalis, l. fin. ff. de her. ed. infest. Oldrad. *consil. 103. Questio est*, num. 2. vers. *Secundo hoc probat præfatio*, Lap. *alleg. 101. in Civitate*, num. 24. vers. *Circa secundum*, Bart. *in l. Cum j.*, num. 4. in princ. ff. de transact. ubi propterea ait expressa in præfatione censeri repetita in dispositione. Quod clarè procedit hoc casu, in quo Concilium exprimit se ob prædictam causam sequentes Canones statuere; tunc enim absolute illa causa dicitur inherens, & finalis, quæ regulat totam dispositionem, ut pluribus probat Socin. *consil. 159. num. 20. & seq. lib. 2.* Imò eam extendit etiam ad casus alias non comprehensos. Joan. de Anan. *consil. 7. Visis*, num. 4. & seq. vers. de us. Roman. *consil. 16. Viso themate*, num. 4. vers. *Primum videtur*, de communi testatur Socin. *consil. 24. Abundè*, in princ. lib. 4. & Menoch. *lib. 6. præsumpt. 2.* Præsertim cum proemium hoc casu sit unitum cum dispositione. Angel. *in l. Item quia*, §. *idem Juliano*, ff. de pact. ita ut propterea sicut corpus pendet ab anima, ita & dispositio à ratione proemii, ut Jas. ait in *l. qui quadragesima*, num. 2. ff. ad Trebell. quem refert, & sequitur Gomel. *in reg. de annali*, quest. 1. *num. 5.*

Et confirmatur, quia, ut superius diximus, sacra Congregatio tempore Cardin. Alciati censuit ex d. cap. 1. fuisse correctam hanc decretalem, dum statuit non posse Clericum ob occultum crimen ab Episcopo prohiberi ascendere ad sacros Ordines, sed moneri dumtaxat; quia ex Concilio potest omnino prohiberi. Cum autem hoc Capitulum procedat etiam in jam promotum, ut omnes notant, & patet ex cap. fin. infra eod. sequitur, ut ex sententia sacre Congregationis Episcopus possit nedum monere, sed etiam prohibere jam promotum, ne ad altiores ordines ascendat. Sicut etiam d. cap. prox. quod permittit Superioribus Regularibus prohibere subditos etiam promotos, ne ascendat ad altiores gradus, sacra Congregatio contra Navarr. *consil. 42. incipien. An cap. 1. in titulo de tempor. ordinat.* censuit fuisse ampliatam à Concilio etiam ad Clericos seculares. Ergo eodem modo

Q 2 cx

ex mente sacre Congregationis decretum Concilii habet locum in Clericis jam promotis, cum dicitur capitulum proximum extensum a Concilio ad seculares loquatur etiam de Regularibus jam promotis.

- 17 Quibus accedit, quod intentio S. Synodi est, ut ratione scandali districtus prohibeantur ab ordinum ministerio Clerici in sacris constituti, quam Clerici in minoribus, ut probatur ex decreto, cap. 3. eiusdem seff. 14. quo tribuitur Episcopo facultas suspendendi ab executione ordinum quoscunque Clericos, preterit in sacris constitutos, quos minus capaces reperit, &c. Ubi ponderanda est dictio illa presertim, quae cum idem importet quod maxime, arguit maiorem rationem subesse in promotis, quam in promovendis, cap. Ex litteris de homicid. c. Continebatur, & ibi gloss. de desponsat. impub. cap. Cum continuata, de heret. in 6. Dec. in cap. Denique, num 33. de except.
- 16 Ac postremo, si potest Episcopus ex decreto d. cap. 1. suspendere iam promotum ad sacros ordines, ne ministret in susceptis etiam sub pena excommunicationis, ut sacra Congregatio censuit in causa Hieracensi tempore eiusdem Cardinalis Aleiati: ergo multo magis poterit interdicare eidem promoti, ne ad alios sacros ascendat, quia facilius impeditur promovendus, quam deiciatur promotus, §. ult. 15. quesi. 1. & not. gloss. hic in ver. Utatur, Innocen. num. 1. vers. Nos dicimus: Butr & Abb. in 3. notab. sub n. 2.
- 21 Praeterea vero, quia ut ait Navar. conf. 26. n. 2. eod. tit. ministrat in susceptis, qui ab uno ordine sacro ad alium ascendit. Unde, si ex sacra Congregatione licet Episcopo prohibere promoti ne ministret, nulla est ratio, cur non item liceat prohibere ne ascendat, cum ascendendo ministrat.

DE TEMPORIS Ordinatione.

Cap. Ad aures.

S V M M A R I V M.

- 1 Religiosus contra prohibitionem Praelati sui ordinari non debet.
- 2 Praelati Regulares possunt prohibere suis subditis etiam ob crimen occultum, ne ascendat ad superiores ordines.
- 3 Praelatorum Regularium appellatione qui intelliguntur.
- 4 Praelatis Regularibus ex Concilio Tridentino an liceat extrajudicialiter criminosos occultis non solum prohibere ascensum ad ordines, & dignitates, sed etiam eos suspendere a iam susceptis, & num. seqq. usque in finem.
- 5 Intellectus cap. Ex tenore, supra eodem. Episcopus de iure communi monere potest criminosos occultos ne ordinentur, sed prohibere non debet, i. idem.
- 6 Episcopi & Praelati Regulares de iure communi non poterant suspendere criminosos occultos a susceptis ordinibus.

- 7 Episcopus ex Concilio Tridentino potest suspendere subditos ab ordinibus, gradibus, & dignitatibus iam susceptis ex causa etiam occultis, & extrajudicialiter.
- Item a suscipiendis, num 9. & 12.
- 8 Suspendio irrogatur ipso iure ob manifestum crimen etiam non enorme.
- 9 Promotum qui potest deicere, nullo magis potest impedire promovendum.
- 10 Suspendus ab ordinibus sacris suscipiendus censetur etiam suspendus a dignitatibus ordinem sacrum annexum habentibus.
- 11 Proemia verba causam finalem important. Dicitur, ut, an causam finalem inducat, vel impulsivam, ibidem & num. 15.
- 12 Clerici ob occultum crimen ab Episcopo suspendus ab ordinibus, & dignitatibus obtenta, vel obtinendus appellare non licet.
- 13 Concilii Tridentini decretum in cap. 1. seff. 14. expenditur.
- 14 Praelatorum appellatione ex proprietate veniunt etiam Praelati Regulares.
- 15 Verba dispositionis magis attendenda sunt, quam praesentationis.
- 16 Praelatus Regularis de iure communi maiorem habet auctoritatem quoad impediendam subditorum promotionem, quam Episcopus.
- 17 Regularis non habet velle, nec nolle.
- 18 Regularis magis tenetur obedire suo Praelato, quam Clericus secularis Episcopo.
- 19 Beneficia secularia sunt perpetua; regularia vero manualia.
- 20 Regulares pro dignitatibus obtinendis debent aut esse Sacerdotes, aut in tali aetate, ut infra annum ad Sacerdotium promoveri valeant.
- 21 Regulares suspendi ob crimen occultum a suis Praelatis habent remedium recursus ad Sedem Apostolicam.
- 22 Episcopo recusante aliquem ordinare, quis stylus servetur in Dataria.
- 23 Religiosus non potest obtinere praelationem absque sui Superioris licentia petita, & obtenta.

AD AURES Religiosus contra prohibitionem Praelati sui ordinari non debet: hoc dicit. Communis divisio. Secunda ibi, Tua.

Nota, Praelatos Regulares posse inhibere suis religiosis, ne ascendant ad superiores ordines, etiam ob occultum crimen. Et Praelatorum, seu Praepositorum nomine hoc loco intellige Abbates, vel Priores, cap. Ea que, §. fin. infra de stat. Monachor. vel Ministros, vel Custodes, c. Nimis prava, primo respon. in ver. Fidelitatem, infr. de excess. Prel. vel Guardianos, vel alios, qui Religiosos praesent, quoquo titulo nuncupentur; non enim est vis in nominibus, ut in cap. Petiti, infra de Procurat. secundum gloss. i. hic, Holt. in ver. Sed Praelati, in princip. Jo Andr. in ver. Praepositis, n. 2. Cardin. in primo notab. Butr. in fine, & Abb. itidem in fine, qui Butrii lectionem de verbo ad verbum transtulit in suam.

QUERO, An hodie stante decreto Concilii Tridentini in cap. 1. seff. 14. liceat Praelatis Regularibus extrajudicialiter ob crimen occultum non tantum prohibere suis subditis ascensum ad ordines, gradus, & dignitates, sed etiam

eos a iam susceptis suspendere.

Pro clarioi quaestione solutione praemittendum est primo de iure communi quoad prohibitionem ascensus ad superiores ordines, esse differentiam inter Praelatos Regulares, & Episcopos: nam Praelati Regulares interdicare poterant suis subditis, ne promoverentur ad ordines, etiam ob delictum occultum, ut est expressum in hoc capitulo ibi, [Quoniam esse potest, quod Praelatorum commissa secreta noverint.] Ex quibus constat eis quod salva conscientia nequeunt sublimari, & tenent in summa huius textus Joan. Andr. Butr. Cardin. Abb. & omnes, ut dictum est supra in princip. At vero Episcopi monere quidem poterant criminosos occultos, ne ordinarerentur, sed prohibere non debebant, ut est calus supra in cap. prox. qui textus cum statuatur contrarium ejus, quod hic deciditur, gl. fin. ibi ad iura concilianda dat tres solutiones; sed duae ultimae divinant. Primam autem sequitur Innocent. hic in princip. videlicet quod textus noster loquatur de Regulari, textus vero in d. cap. prox. de seculari. Et haec solutio vera est, & committere tenetur, ut dicam infra num. 18.

Praemittendum secundo, quoad suspensionem ab ordinibus iam susceptis ex iuris communis dispositione pari passu ambulare Episcopum, & Praelatum Regularem; neutri enim licebat suos subditos suspendere extrajudicialiter, & ob crimen occultum, cap. fin. infra eod. & d. cap. prox. cum concord. de quibus ibi per gloss. in ver. Utatur, & latius patebit infra num. 12.

Praemittendum tertio, ex decreto d. cap. 1. seff. 14. fuisse attributam Episcopis facultatem prohibendi suis subditis ascensum ad alios ordines quomodolibet extrajudicialiter, & ex quacunque causa etiam ob occultum crimen, ut ibi est expressum diversis verbis. Atque ita hodie correctum est, cap. prox. supra eod. Et Episcopi eandem habent facultatem quoad prohibendam ordinationem, quam habent Praelati Regulares ex hac decretali.

Praemittendum est quarto, in d. cap. 1. seff. 14. fuisse concessam Episcopis auctoritatem etiam suspendendi criminosos occultos ab ordinibus, seu gradibus, vel dignitatibus: nam et si verba illa, (Ex quacunque causa, etiam ob occultum crimen, &c.) non sint apposita, nisi in priori parte d. cap. ubi agitur de interdictione; tamen censeferi debent repetita etiam in sequenti, ubi agitur de suspensione; Tum quia Concilium sub unica oratione, ac verborum structura complectitur interdictionem a suscipiendis, & deiectionem a susceptis; ideoque censeferi debet utrumque casum quousque determinare, per regulam I. Item hoc iure. ff. De vulg. & pupill. l. fin. C. de sentent. Decan. cap. Novit. num. 56. infra de iudic. Tum quia alioquin Concilium in secunda parte nullam potestatem Episcopis attribuisset, nemini enim dubium esse poterat, quin ob crimen manifestum, & iudicialiter liceret Episcopis Sacerdotes suspendere, ut supra in cap. prox. ibi: (Si peccatum eius esset publicum, degradaretur ab ordine, quem suscepit, & amplius non posset ad superiores ordines promoveri.) Et in cap. fin. infra eod. cum multis similib.

Quinimo manifestum crimen propter scan-

dalum irrogat ipso iure suspensionem, etiam si alias non sit enorme, secundum gloss. in d. c. Ex tenore. in ver. Utatur, vers. Si minime, & Anton. de Butr. col. 3. vers. Quodam sunt delicta mediocria. Cuius verba ad litteram transcribit Abb. sub num. 3.

Quinto & ultimo praemittendum est Episcopos in vim d. cap. 1. seff. 14. posse extrajudicialiter, & ob delictum occultum prohibere ascensum etiam ad gradus, & dignitates. Nam etsi littera illa non loquatur nisi de interdictione ascensus ad ordines; tamen idem dicendum in prohibitione promotionis ad gradus, & dignitates; tum quia cum ex d. cap. 1. possint iam promotum ab huiusmodi gradibus, & dignitatibus deicere, multo magis possunt impedire promovendum, §. ult. 15. quesi. 1. gloss. in d. cap. Ex tenore, in ver. Utatur, in princip. Nam turpius ejicitur, &c. c. Quoadmodum, de iur. iuram. gloss. in d. §. ult. in ver. Deiciunt. Tum quia cum Episcopi ex d. cap. 1. possint ob occultum crimen prohibere ascensum ad sacros Ordines, possunt etiam in necessariam consequentiam prohibere ascensum ad dignitates, quae sacros ordines habent annexos, cap. 1. de atat. & qual. c. Cum in curia, de elect. c. Licet canon. & cap. Cum ex eod. eod. tit. in 6. Qui enim ob Episcopi prohibitionem non possunt ad sacros ordines promoveri, utique dignitates obtinere non possunt, ut colligitur ex decreto Concilii Tridentini in cap. 4. seff. 22. & c. 12. seff. 23. ibi. Neminem etiam deinceps ad dignitatem, &c. recipiant, nisi qui eo ordine sacro aut sit initiatus, quem illa dignitas requirit, aut in tali aetate, ut infra tempus a iure, & ab hac S. Synodo statutum iniciari valeat.

Quibus suppositis, cum ex Concilio facultas Episcoporum in duobus excedat facultatem, quam de iure habent Superiores Regulares, Primo scilicet, quia Episcopi impedire possunt extrajudicialiter promotionem criminosi occulti etiam ad gradus, & dignitates, quod tamen non erat ita certum de Praelatis Regularibus, cum hoc capitulum non loquatur de promotione ad dignitates, sed de promotione ad ordines. Secundo, quia Episcopi ex Concilio suspendere possunt criminosum occultum ab ordinibus, seu gradibus, & dignitatibus iam susceptis, quod Praelatis Regularibus non licebat, ut dictum est supra in secundo supposito: revocatur in dubium, an ejusmodi facultates censeantur a Concilio attributae etiam Praelatis Regularibus quoad eorum subditos.

Pro opinione negativa duo magis videntur urgere, Primum, quia ex verbis proemii ante d. c. 1. videtur constare, Concilium in hac materia non cogitasse nisi de Episcopis, ut ibi, [Cum proprium Episcoporum munus sit subditorum omnium vicia redarguere.] Et ibi, [monebunt propterea Episcopi suos Clericos.] Et clarius ibi, [Ut autem ipsi Episcopi id liberius exequi valeant, sacrosancta Synodus hos, qui sequuntur, Canones statuendos duxit.] Quae quidem verba satis indicant futuros Canones, ac praeterea primum immediate sequentem non nisi ad Episcopos pertinere: nam quae dicuntur in proemio, causam finalem important, l. fin. ff. de heredit. instit. praeterea ponderando dictionem,

Et, quæ similiter importat causam finalem secundum glossam primam per illum textum in Clem. Ut si de at. & qual. Hac autem proemii ratio est adeo potens, ut sicut corpus ab anima, ita dispositio à ratione proemiali reguletur. Jaf. in l. Quadragesima, col. 2. ff. ad Trebell. Gomel in reg. de ann. quæst. 1. n. 1. & 2. Secundum, quia hæc materia videtur strictè accipienda ex tribus capitibus.

12. Primò, quia corrigitur commune, ex cuius dispositione potest quidem Prælatus regularis interdiciere subditis ascensum ad sacros Ordines etiam ob occultum crimen, ut hic deciditur, sed non videtur posse illos ex occulta causa suspendere ab ordinibus, & dignitatibus jam susceptis, cum id non reperitur jure cautum, ut dictum est in secundo supposito, & tenet Innocen in c. Extenore, sub n. 3. ibi, [A beneficio tamen non credimus cum debere abstinere.] supra eod. Et ita censuit sacra Congregatio à Concilio fuisse correctam dispositionem d. c. Extenore, quâ Episcopi prohibentur suos subditos ex occulta causa suspendere, & ampliatam dispositionem hujus Capituli, ita ut comprehendat quoscumque Clericos seculares, etiam dignitates, vel beneficia, quibus annexus sit ordo, obtinentes, tam quoad facultatem prohibendi ascensum ad ordines, quam etiam suspendendi, ipsisque potestatem appellandi ademptam esse.

Deinde quia hæc materia est odiosa, & penalis, ideoque non extendenda extra casum expressum, c. Poma, de pœnit. dist. 1. c. In pœnit. & c. Odis, de regul. jur. in c. 3. in fin. ff. De præv. car. gl. in c. fin. in ver. Ex vi juris patronatus, quam ibi omnes lequantur, de jure patr.

Ac denique, quia si Superiores regulares haberent hanc liberam, & absolutam potestatem prohibendi ascensum ad gradus, & dignitates, facile illa in electionibus abuti possent; sæpè enim accideret, ut Prælati privarent subditos voce potius ob privatos animi affectus, quam ob conscientiam delictorum, vel certè hoc metu libertatem electionis impedirent, contra c. Cum terra, de elect. & c. Ubi periculum, § Caterum, eod. tit. in 6. cum concordat. Unde ut hoc absurdum vitetur, verbad. c. 1. videntur pressus accipienda, quam fieri possit, l. Nam absurdum, ff. De bon. liber. Mandol. in reg. 8. quæst. 4. num. 8. Ideoque hanc opinionem et si nihil allegent, videntur tenere recentiores, in Manual. Præl. quæst. 23. art. 22. conclus. 3. ubi damnant consuetudinem quarundam Religionum, in quibus Præsidentes in Capitulis generalibus privant subditos voce activa, nullâ præcedente monitione, aut juris ordine servato

13. Caterum his non obstantibus, verius videtur facultatem d. c. 1. etiam Prælatis regularibus competere ex infrascriptis: nam verba illius Canonis æquè conveniunt Prælatis regularibus, atque Episcopis, ut ibi, [Cum tutius sit subiecto debita pœnitentia obedientiam impendendo.] & ibi, (quam cum Præpositorum scandalo.) ibi, (a suo Prælato.) Ac demum ibi, (contra ipsius Prælatis voluntatem.) Quinimò ejusmodi verba videntur magis convenire Superioribus Regularibus, cum ad litteram desumpta fuerint ex Constitutione Lucii III. de qua in hoc cap. quæ loquitur de Prælatis regularibus tantum

14. ipsius Prælatis voluntatem.) Quinimò ejusmodi verba videntur magis convenire Superioribus Regularibus, cum ad litteram desumpta fuerint ex Constitutione Lucii III. de qua in hoc cap. quæ loquitur de Prælatis regularibus tantum

non autem de Episcopis secundum intellectum Innocentii, & communem, de quo infra n. 18. Nec videtur factum sine mysterio, ut Concilium hoc loco quatuor vicibus usum fuerit verbis illis, Prælati, ac Præpositi, nunquam autem verbo Episcopi, seu Ordinarii, quemadmodum uti consuevit, cum de illis Episcopis, aut Ordinariis secularibus statuere voluit. Quæ ratione Navar. cons. 42. De tempor. ordinat. vice versâ putavit, quamvis malè, d. cap. 1. procedere in Prælatis regularibus tantum, non autem in Episcopis.

Ideoque non obstat, quòd proemium præcipuè de Episcopis loquitur: nam adhuc magis attendenda sunt verba clara dispositionis, quam præfationis: ex his, quæ notat Gomel in dict. regul. de ann. quæst. 1. m. 7. & 8. ubi etiam respondet distinctionem, Ft, aliquando non denotare causam finalem, sed impulsivam ex doctrina Egidiî de off. 632. ubi dicit, verba proemii posita in regula Gregorii XI, videlicet ut honori Cardinalium deferatur, non causam finalem, sed impulsivam inducere.

Et propterea quamvis proemium d. c. 1. declaret lesaturæ sequentes Canones, ad hoc, ut Episcopi munus suum liberius exequi possint: tamen videmus in eadem sessione extare aliquot Canones, qui non disponunt nisi de regularibus, ut sunt in specie cap. 10. & 11. Unde sequitur, ut quamvis Concilium principaliter statuerit de Episcopis, tamen voluerit etiam Prælatos regulares comprehendere.

16. Ad hæc ex dispositione juris communis majorem auctoritatem habet Prælatus regularis quoad impedendam subditorum promotionem, quam Episcopus. Quod patet, quia Episcopus non potest cuiquam prohibere ascensum ad ordines ob occultum crimen, can. Erubescant, 22. dist. cap. Si tantum, 6. quæst. 2. c. prox. supra eod. & infra c. fin. c. Ex tua, de Simon. Prælatus autem regularis etiam ob delictum occultum potest suo subdito regulari ascensum prohibere, ut hic patet. Unde cum jus commune amplio rem potestatem in hac materia tribuat Prælatis regularibus, quam Episcopis, non est credendum, Concilium per contrarium voluisse amplio rem facultatem attribuisse Episcopis, quam regularibus, sed potius censendum voluisse adæquare amborum auctoritatem, cum recipiat interpretationem passivam à jure communi, l. 2. ubi not. C. De nox. ad.

Sed & ratio illa Concilii, nempe quia honestius, ac tutius est subiecto debita pœnitentia obedientiam impendendo in inferiori ministerio deservire, quam cum Præpositorum scandalo graduum altiorum appetere dignitatem, æquè viget in subditis regularibus, atque in secularibus. Imò regularibus magis videtur convenire, cum ipsi propriam voluntatem non habeant, c. Si Religiosus, de elect. in 6. ubi dicitur Religiosi arbitrium non ex sua, cum velle, vel nolle non habeat, sed ex illius, quem vice Dei supra caput suum posuit, & cuius imperio se subiecit, voluntate dependet. Ad idem textus in c. Nolo, & in c. Non dicatis, 12. quæst. 2. in c. Quo unquam, de elect. in 6. & in ult. de sepul. eod. lib. Unde B. Bernardus relictus ab Hostien. in c. prox. num. 13. supra eod. [Quicquam (inquit) velti nobis semel commissit, quid amplius de vobis vos intromittitis?] Et

17. Et

Et hæc est ratio diversitatis cur Superior Regularis de jure communi possit interdiciere ascensum ad sacros ordines, cum tamen id non possit Episcopus: nam propter solemne votum obedientiæ magis tenentur Religiosi obedire suis Prælatis Regularibus, quam Clerici seculares Episcopo secundum Innocent. hic in princip. De illis verbis: (Hic de Regulari loquitur, qui non habet velle, nec nolle; ibi de seculari, qui non est ita strictus in obedientia.) Et sequitur hic Petr. de Anchar. in prima oppos. & in d. cap. prox. glof. fin. Hostien. num. 13. Butr. & Abb. col. ult. ibi, (Secularis non potest prohiberi, Regularis sic, quia non habet propriam voluntatem, Joan. de Anan. num. 4. & glof. in d. cap. Ex tua, in ver. Subiecto, de Simon. Et est communis solutio ad textum in d. cap. prox. supra eod. ut ibi testatur Cardin. num. 1. in tertia oppositi. quam dicit veram Joan. de Anan. eod. num. 4. & dictum est supra in primo supposito, & latius in dicto cap. prox. num. 11.

19. Nec solum ratione obedientiæ major ratio viget in subditis Regularibus ut possint interdici, ac suspendi, quam in secularibus; sed etiam ratione præjudicii: nam dignitates, ac beneficia, quæ à secularibus obtinentur, sunt perpetua, can. Præcepta, 55. dist. cap. 1. de Capell. Monach. in 6. Felin. in cap. Postulasti, col. 1. & 2. de rescrip. Mill. in reper. in ver. Beneficium, num. 24. Achill. de off. 1. num. 4. de off. Vicar. At Religiosi, præsertim claustrales nequeunt in beneficiis perpetuari, ut dicit Federic. de Sen. cons. 134. Casustalvest. num. 1. & 4. & Host. in cap. ult. Quo Cler. vel noven. & sunt jura clara in cap. Cum ad Monasterium, §. Tales, de stat. Monach. in cap. Ad nostram, & cap. Porrecta, de confirm. uti. vel inuti. Et in Clem. 1. vers. Licet Priores, de supple. neglig. Præl. cum suis concordant. Et sacra Congregatio sæpius censuit eos non posse Ecclesijs præfici, nisi ad nutum amovibiles. Et illorum officia, & dignitates ex Constitutionibus omnium ferè Religionum sunt triennales. Quamobrem si Episcopus ex Concilio potest suspendere subditos à dignitatibus, quas in titulum perpetuum obtinent, multo magis licebit Religioso suspendere subditum à dignitate, quam habeat ad tempus, cum hoc sit longè levioris præjudicii, ex notatis per Bart. in l. fin. c. In quibus causis in integr. restit. non est necess. Et in leg. Etiam, ff. De minor. Et in proposito per Anchar. hic in 1. oppos. vers. Vel aliter post glof. supra in cap. prox. in ver. Prohibere, vers. Vel melius, & Butr. ibi num. 35. vers. Vel ubi quis ratione dignitatis habet titulum.

Accedit quod Prælatus Regularis potest etiam ex occulta causa prohibere subdito ascensum ad sacros ordines, ut hic. Ergo potest etiam illi prohibere ascensum ad dignitates.

Probatur consequentia dupliciter. Et primò ex ratione expressa in hoc cap. quæ dum comprehendit etiam ascensum ad gradus, & dignitates, ibi, Quoniam esse potest, videtur propterea ampliare præcedentem dispositionem, ut l. Cum pater, §. Dulcissimus, ff. De leg. 2.

20. Deinde quia non potest eligi ad dignitates, cui ascensum ad sacros ordines est interdictus, cap. 1. de postul. Præl. cap. Cum dilectus, de consuet. cap. Si celebrat, de Cler. excomm. mi-

nistr. & tradit Innoc. in d. cap. prox. num. 4. supra eod. Regulares enim qui dignitates obtinere voluerint, debent aut esse Sacerdotes, aut saltem effectuales, ut infra annum ad Sacerdotium promoveri valeant, Clem. 1. §. Caterum, de stat. Monach. & Clem. Fr. 9, de at. & qualit. à Trident. Concilio innovata in cap. 4. sess. 22. Sed Prælatus Regularis potest subdito interdiciere ascensum ad sacros ordines, ut hic. Ergo etiam ascensum ad dignitates, quippe quæ obtineri non possunt ab eo, qui ad sacros ordines promoveri non potest. Sylvest. in ver. Electio, l. 4. quæst. 14. num. 15. Quamobrem cessat absurdum quòd Regulares abuti poterunt hac facultate in impediendi libertate electionum, tum quia illis nihil novi juris tribuitur, cum id jam habeant à jure communi ex supra dictis, tum quia abuti non præsumuntur, ut in hac Decretali, ibi, Quoniam esse potest; atque hic notant Butr. & alij, tum denique quia si abuterentur, subditi haberent remedium recursum ad Sedem Apostolicam, cap. Ex litteris, de in integr. restitut. 22. Ideoque cum olim de hoc ipso dubitatum esse quoad Episcopos, sacra Congregatio re ad Gregorium XIII. delata, edidit decisionem, quæ postea perpetuè obtinuit in Dataria, videlicet, Quotiescunque Ordinarius reculerit quantum ordinare, committendum esse Metropolitanano, vel viciniori Episcopo, ut ab eodem Ordinario prius requiritur cur recuserit; quo causam legitimam non allegante, liceat illi eundem recursum ordinare.

DE TEMPORIBVS Ordinationum.

Cap. Si Archiepiscopus.

S V M M A R I U M.

1. Archiepiscopus ab omnibus suffraganeis est consecrandus: alias irrita est consecratio, & num. 9.
2. Episcopus suffraganeus consecratur à tribus Episcopis Metropolitanano jubente, & num. 10. Vel à Metropolitanano cum duobus Episcopis, dicti, num. 10.
3. Debent tamen omnes suffraganei consentire expresse, vel tacite, num. 11.
4. Alioquin consecratus non recipit executionem, numero 12.
5. Declaratur, num. 15. & 16.
6. Episcopi Comprovinciales tenentur omnes convenire ad sedem Metropolitanam pro consecratione Archiepiscopi.
7. Et quid post Concil. Trid. & num. seqq.
R 4 Suffra-

- 5 Suffraganei nec per se, nec per procuratorem extra Concilium Provinciale possunt accedere ad Metropolitanam Ecclesiam, & contraria consuetudo sublata est a Concilio Tridentino, et nisi sit immemorabilis. & num. 7. & 8.
- 6 Archiepiscopus consecrari non potest nisi in civitate metropolitani Comprovincialibus ibi convenientibus.
- 8 Consuetudine sublata tanquam irrationabili, consecratur sublata etiam immemorabilis.
- 13 Archiepiscopus iustus in consecratione suffraganei est attus jurisdictionis non ordinis.
- 14 Suffraganei defuncto Archiepiscopo consecrant Episcopum propria autoritate.
- 15 Archiepiscopus in consecratione Episcopi debet stare sententiae majoris partis suffraganeorum.
- 16 Sed si eam non sequitur, nihilominus tenet consecratio.
- 17 Quod omnes tamen debet ab omnibus approbari.
- 18 Declaratur procedere in his, quae competunt pluribus, ut singulis, non autem in his, quae competunt pluribus, ut universis.

SI ARCHIEPISCOPIUS. Metropolitanus ab omnibus Suffraganeis consecratur: Suffraganeus vero à tribus metropolitanis jubente. Hoc dicit: cum c. seq. Jo. Andr. Bellam Butr. Cardin. Anchar. & Joan. de Anan. Ponit duo dicta, secundum ibi, reliqui vero.

1 Notandum, ibi, ad Sedem Metropolitanam convenient, Comprovinciales Episcopos teneri una omnes convenire ad sedem Metropolitanam pro consecratione Archiepiscopi, Concordant cap. Metropolitanam, 63. dist. cap. ultim. in fin. Et hic notat glof. 2. Holtien. num. 1. in verb. Omnes, Butr. in primo notab. Sed nunquid dispositio hujus text. hac in parte sublata fuerit à Concilio Tridentino sess. 24. cap. 2. quo cautum est ut Episcopi Comprovinciales praetextu cuiuslibet consuetudinis ad Metropolitanam Ecclesiam impofterum accedere inviti non compellantur. Respondeo non videri sublata, quia hoc casu Comprovinciales non conveniunt ad Ecclesiam Metropolitanam praetextu consuetudinis, sed vigore juris communis, ut hic, & in praecitatis tribus. Unde quemadmodum tenentur illuc accedere ad celebrandum provinciale Concilium, ut in dist. cap. 2. ita quoque ad consecrandum Metropolitanum, qui consecrari non potest nisi in civitate metropoli, Comprovincialibus ibi convenientibus, ut legitur in dicto cap. ult. in fin. 51. dist. Alioqui eis accedere renuentibus, non esset qui Archiepiscopum consecraret. Accedit quod Concilium Tridentinum eo loco vix refertur potest ad ius commune, cum particulae consuetudines, quibus Episcopi Comprovinciales gravabantur onere accedendi ad sedem metropolitanam sustulerit tanquam abusus, & corruptelas, ut sac. Congregatio declaravit. Nam cum ex consuetudine immemorabili Episcopus Holtien. mitteret ad Ecclesiam Metropolitanam Surrenti quotannis procuratorem Presbyterum, qui die 29. Junii horis vespertinis, Missae, ac processionibus festivitatis ejus diei assisteret: Sac. Congregatio dixit illum tali onere liberari, cum ex hoc decreto Suffraganei non solum ab accessu persona-

li, sed etiam ab onere mittendi procuratorem liberentur, cum verbum illud, accedere, possit etiam intelligi per alium. Consuetudinem vero immemorabilem in hoc visam esse irrationabilem, & ideo Concilium illius non meminisse, praeterim cum nullo iure id cautum reperitur, nec decess; & ideo in Concilio Tridentino haec consuetudines postea fuerint inter abusus, & gravamina. Unde sequitur ut sub illa generali exclusione cuiusvis consuetudinis, censeatur etiam sublata haec immemorabilis, quia ut irrationabilis excusat, Covar. lib. 3. var. resol. cap. 13. num. 15. vers. Advertendum tamen erit. Et hic iunge que in proposito adnotavi in cap. Quoniam, num. 77. supra de constitutionibus.

9 Secundò nota ibi, ut ab omnibus ordinetur. Metropolitanum, vel Primateum ab omnibus Episcopis suffraganeis esse ordinandum, id est consecrandum, ut exponit glof. 1. Innoc. in verb. Ordinandus. Holt. num. 1. in eod. verb. Abb. Antiq. Joan. Andr. Butr. & omnes in Summario textus alius irrita est ordinatio, ut cap. Archiepiscopus, 66. dist. dist.

10 Tertiò nota ibi, à tribus. Suffraganeum à tribus Episcopis esse consecrandum, vel à Metropolitanum cum duobus Episcopis, ut in littera: debere tamen omnes Suffraganeos consentire expresse, vel saltem tacite, & satis esse, ut non contradicant, vel si contradicant, nil rationabile opponant, secundum Antonium de Butr. hic num. 12. Alioquin si consecratio ferret, vel uno ex eis contempto, sic consecratus executionem non reciperet, ut notat glof. Jo. in cap. 1. in ver. Potestas; 64. dist. & Butr. eod. num. 12.

11 Quartò nota ibi, Iustus Archiepiscopi. In consecratione suffraganei Archiepiscopum non adesse necessariò ut consecrante, sed ut jubentem ut consecratio fiat. Et sic ejus actus est potius jurisdictionis quam ordinis, ut bene hic per Butr. num. 5. Metropolitanum tamen vita functo, ipsi suffraganei Episcopum consecrant propria auctoritate, cap. Quia, 64. dist. Innocen. hic in verb. iustus. Abb. antiq. num. 1. in eod. verb. Holtien. num. 1. post medium in verb. Iustus Archiepiscopi, Jo. Andr. num. 3. & alij communiter.

12 Quintò nota ibi, Majori numero Metropolitanus consentiat. Discrepantibus sententijs inter Episcopos Comprovinciales Archiepiscopum stare debere sententiae majoris partis, concordat cap. 1. 2. 3. & 4. 65. dist. Verum tamen si eam non sequitur, sed minore, tenebit sententia Archiepiscopi secundum Innocen. hic in princ. in ver. Numero. Quod verum est in negotio consecrationis Episcopi, de quo hic agitur: & est ratio secundum Innoc. quia hic non requiritur consensus suffraganeorum tanquam ei tributum jus in Episcopatu, sed tanquam Consiliariorum: secus autem est in alijs negotijs, ut in Concilio provinciali, quia praevalet sententia suffraganeorum, ut audita sententia Congregationis Concilij declaravit Gregorius XIII. ut plene scripsi in cap. Sicut olim in 8. q. 33. & 34. infra de accusat.

13 In glof. in verb. Ab omnibus, nota declarationem regulae, quae habetur hic, & in c. Quod omnes, de regul. jur. lib. 6. videlicet, Quod omnes tangit, debet ab omnibus approbari. Proce-

enim in privatis, ut dicit glof. in fin. id est in his, quae competunt pluribus, ut singulis, ut concedendo haustum aquae, in quo debent omnes convenire, ad quos jus aquae spectat, nec sufficit major pars, ut l. in concedendo, ff. De aqua pluvia. arden. ad idem l. ult. C. de auct. praesand. l. Quicunque in fin. C. De comm. agro descr. lib. 11. l. Nam dicitur, ff. De adopt. cap. Licet ergo, & q. 1. Et adde quod de concessione juris pacendi adnotavi in c. Cum in cunctis, num. 9. de his quae sunt à major. part. Capitulum, secus vero in his, quae competunt pluribus ut universis, seu ut Collegio, quia tunc sufficit major pars, ut l. Quod major, ff. ad municipal. & cap. 1. de his quae sunt à major. part. cap. Cum multis similibus. Quam declarationem, posuit etiam Dyn. glof. & Doctores communiter in dicto, c. Quod omnes, glof. 1. in c. Cum omnes, de constitution. ubi etiam Felin. à num. 15. & Dec. num. 5. Duenn. reg. 295.

DE TEMPORVM ordinationibus.

Cap. Nec Episcopi.

S V M M A R I V M.

- 1 Consecratio Episcopi à tribus saltem Episcopis facienda est. Et hoc est de substantia consecrationis, num. 3. & num. seq. & num. 9.
- 2 Nec est Episcopus, qui minus quam à tribus auctoritate etiam Metropolitanus factus est Episcopus, num. 5.
- 3 Quod si in provincia non sint tot Episcopi, vel unus solus, convocari debent viciniorum auxilia.
- 4 Consecrationis Episcopi formam ab Apostolis introductam, potest Papa immutare. & numer. 2. & seq.
- 5 Et solus ordinando censetur dispensare, num. 10.
- 6 Conepiscopi, qui ab uno sunt Episcopo, non sunt Episcopi.
- 7 Consecrationem Episcopi unus Episcopus perficit, alij vero duo sunt assistentes.
- 8 Dispensandum an sit, ut in Provincia, in qua Episcoporum copia haberi non potest, loco duorum Episcoporum, qui consecrationi Episcopi interesse debent, subrogentur duo Abbates, vel duo alij in dignitate Ecclesiastica constituti. & num. 9. & 10.

NEC EPISCOPI Summatum est supra in cap. prox. Ponit duo dicta. Secundum ibi, Quod si. In textu ibi. Sive tribus, vel duobus. Nota consecrationem Episcopi faciendam esse à tribus Episcopis, & non paucioribus: concordat, cap. 1. cap. Comprovinciales, & cap. penult. 64. dist. cap. Porro, 66. dist. ca. Episcopus cum ordinatur, 23. dist. & cap. proximo supra eod. & dum textus dicit Metropolitanum hoc posse cum tribus, intellige ipso computato in numero trium: nam cum hoc fieri possit à

tribus jussu Archiepiscopi, ut in praecitatis iuribus, cur non possit fieri ab ipsomet Archiepiscopo una cum duobus? Ideoque ad litum fuit in littera, vel duobus, quod non erat in antiqua compilatione, ut advertit glof. hic in verb. Sive tribus, Host. in princ. in eod. verb. Joan. Andr. num. 2. in verb. Comprovincialibus, Butr. num. 5. Anchar. in 1. notab. & refertur ab Anton. Augustin. in 1. Compilat. Decretal. in tit. de elect. cap. 4.

2 Quod si in provincia non sint tot Episcopi, vel unus solus, convocentur viciniorum auxilia, ut cap. Pontifices, 7. q. 1. est enim de substantia consecrationis, ut non à paucioribus, quam à tribus Episcopis alius Episcopus consecratur, ut probatur in cap. praecedenti: nam textus dicit, Episcopum; si necesse fuerit posse consecrari à tribus Episcopis, sed melius esse, ut à metropolitano una cum omnibus Episcopis Comprovincialibus consecratur: nam si est ad bene esse, ut consecratur ab omnibus: ergo est necessarium simpliciter, ut consecratur à tribus, & non paucioribus. Id ipsum patet in cap. Porro, 66. dist. ubi traditur forma consecrationis ab Apostolis introducta, quae omnino servanda est, ut cap. fin. inf. de sac. non iteran. & est expressum in Epistola Joannis Papae III. ad Episcopos Germaniae & Galliae, quae habetur tom. 2. Concil. part. 3. pag. 205. col. 2. littera D. ubi sic legitur: (Omnia quoque maxima Concilia affirmant eum non esse Episcopum: qui minus quam à tribus Episcopis autoritate etiam Metropolitanam fuerit factus Episcopus: Ideoque illos, quos Chorepiscopus vocatis, quia ab uno, ut audivimus, sunt Episcopo, episcopos non esse, nec aliquid de Pontificali privilegio agere debere periculum est.) Hec ibi: & hic tenent glof. in verb. Sive tribus, Hostien. num. 1. in verb. Praesumat. Joan. Andr. numero 3. Bellam. num. 2. Butr. in 3. notab. & num. 11. Anchar. in c. praed. in 3. notab. Host. & communiter Canonista in c. unic. de sac. Viar. & ex Theolog. Cajetan. in 3. part. q. 67. art. 6. & alij, quos retuli in cap. Requisivit, num. 86. de ordinat. ab Episc. unus tamen Episcopus totam perficit consecrationem, alij vero duo sunt assistentes, ut cap. Quod fuerit, §. Super eo, supra de elect. Hostien. hic num. 1. in fin. vers. Ita quod, Joan. Andr. num. 4. Bellam. num. 3. Butr. num. 12. & patet ex Pontificali Romano in tit. de consecrat. electi in Episcopum. An autem impositio libri Evangeliorum sit de substantia ordinationis Episcopi, scripsi in cap. Requisivit, num. 55. de ordinat. ab Episcop. in quest. quam ibi latissime disputavi, An Episcopatus sit ordo Sacramentalis à num. 2. usque ad num. 94.

3 Ex factio quaeritum est, an in Provincia, in qua Episcoporum copia haberi non potest, dispensandum sit, ut in loco duorum Episcoporum, qui consecrationi Episcopi interesse debent, subrogentur duo Abbates, duove alij dignitates ecclesiasticas habentes.

In libris publicis sacrae Congregationis Concilij haec reperit adnotata manu bon. mem. Cardinalis Alciati illius Praefecti ad sess. 7. cap. 9.

4 Consecratio Episcopi necessariò faciendae est à tribus Episcopis, cap. Porro, 66. dist. & est de substantia, adeo ut à paucioribus facta consecratio non teneat DD. in cap. Nec Episcopi, de temp.